

**En Az
29
Kadın**

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, yayınladığı Kasım ayı raporunda, 1 ayda en az 29 kadının katledildiğini, 10 kadının da şüpheli bir şekilde ölü bulunduğunu açıkladı.

Raporda, "Öldürülen 29 kadından 15'inin neden öldürüldüğü tespit edilemedi, 1'i ekonomik, 13'ü de boşanmak istemek, barışmayı reddetmek, evlenmeyi reddetmek, ilişkiyi reddetmek gibi kendi hayatına dair karar almak isterken öldürüldü. 15 kadının hangi bahaneyle öldürüldüğünün tespit edilememesi, kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin görünmez kılınmasının bir sonucudur" denildi.

"Kadınların kim tarafından, neden öldürüldüğü tespit edilmedikçe; adil yargılama yapılmayıp şüpheli,

sanık ve katiller caydırıcı cezalar almadıkça, önleyici tedbirler uygulanmadıkça şiddet boyut değiştirerek sürmeye devam ediyor" denilirken, 2020 başından bu yana en az 275 kadının erkekler tarafından katledildiği vurgulandı.

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

9 - 23 Aralık 2020 / S 108 / 2 TL

KİTLESEL CESARET

Kriz, salgın, işsizlik, bunalım... Grevler, gösteriler, çok şiddetli sokak eylemleri, çatışmalar, gözaltı ve tutuklamalar... Savaşlar, gerilim, silahlanma... Tüm dünyanın genel görünümü böyle. Amasız, fakatsız dört dörtlük bir altüst oluş görünümü.

Çatışma ve savaşlar yayılıyor. Büyük yıkım savaşları kapıda. Silahlanma bütçeleri dramatik bir yükseliş içinde. Emperyalist-kapitalist dünya, süregiden savaş ve çatışmaları mumla aratacak bir dünya savaşının son hazırlıklarını yapıyor. Hemen hepsi, ordularını, silah donanımlarını yaklaşan savaşa göre hazırlıyor. Kopup gelmekte olan savaş, bu ülkelerin genelkurmay doktrinlerinde çoktan yerini aldı bile.

Salgının kapitalist toplumlar için yıkıcı etkisini hep birlikte gördük, yaşıyoruz. Yıkımın boyutları korkunç. Çin'in iki ayda durdurup denetim altına aldığı, Vietnam'ın neredeyse hiç hasarsız geride bıraktığı, Küba'nın tüm yoksunluklara rağmen sürekli denetim altında tutmayı başardığı salgın, anlı şanlı kapitalist ülkeleri hallaç pamuğuna çevirdi. İşin nasıl bir "sosyal Darwinizme", bir vahşete vardığının canlı tanıklarıyız hepimiz.

Çöken, çürüyüp dağılan bir sistem var karşımızda. Tüm dünyada hem de. Lakin kendiliğinden yok olup gitmiyor, gitmeyecek. Tam tersine, kendi haline bırakıldığında topyekun insanlığın ve doğanın sonu anlamına gelecek bir çürüme, kendi içine çökme ile karşılaşacağız. Sonucu daima ve yalnızca mücadele belirler.

Bir dönüşümün, bir sıçramanın eşiğinde dünya. Her gün çok farklı gerekçelerle dünyanın dört bir yanında harekete geçen yığınlar tanık oluyoruz. Pratik hareket her tür tartışmayı çoktandır aşmış durumda.

Dinci faşizmin "ucuz emek cenneti" sunduğu Türk tekkelci kapitalizmi, bu altüst eşiğindeki dünyada, hevesleri ve giriştiği askeri maceralar çapının çok çok ötesinde, muazzam bir çöküş sürecinde. İktisaden bitik. Salgın öncesinde zaten ciddi bir ekonomik kriz içindeydi. Dünyanın en kötü salgın yönetimlerinden birini sergileyen emek düşmanı dinci faşist iktidar, en nihayetinde geniş yığınlardaki öfkeyi katladı.

Artık öfke kabına sığmaz hale geldi. Her fırsatta taşıyor. Bi-reysel patlamalar, örgütlü eylemler... hepsi bir arada. Ve tüm bas-kılara, tehditlere, polis ve mahkeme dayatmasına, zindanlara rağmen insanlar sokaklarda öfkelerini haykırıyor. Hiç korkmadan duygu ve düşüncelerini dile getiriyor. Sokaklarda korku eşiği aşılmış durumda.

Tüm faşist rejimler gibi dinci faşizmin de en büyük silahı emekçi yığınlar üzerinde yarattığı korkudur. Dolayısıyla, korkunun yenilmesi, etkisizleşmesi, dinci faşizmin en büyük silahının boşa düşmesi demektir. Bugün artık korku değil, cesaret yayılıyor sokaklarda. İşçiler arasında, işsiz işçiler arasında, gençlik arasında, artık yaşam hakkı için isyan etmek zorunda olan kadınlar arasında... dalga dalga yayılıyor cesaret.

Cesaretin böylesine kitlesel ve toplumsal karakter kazandığı koşullarda sınıf bilinçli işçilere, öncülere düşen görev, bu "kitlesel cesaret" in önünü açacak yönelimler sergilemektir. Artık her şey son derece pratik. Söylenecek sözler sokaklarda pratik bir şekilde söylenmek zorundadır. İşletmelerde, sanayi bölgelerinde, her yerde öne geçmek, bu kitlesel cesarete denk, ona esin verecek bir dille konuşmak gerek. Ve kuşkusuz bu "esin" in özel araçlarını da hiç gecikmeksizin yaratmak gerek. Özellikle gençlik, bu doğrultuda cesaretlendirilmeli, ileri atılması sağlanmalıdır.

Kaybedecek zaman yok. Birleşik devrimin birleşik güçleri tam da bu dönem sokağa çıkmak, sokağa hakim olmak, kendi içinde tuttuğu öfkesiyle bir başına kalmış milyonlara o öfkenin akacağı kanalları göstermek, örnekler yaratmak zorunda. Yinelemekte fayda var. Sonucu daima ve yalnızca mücadele belirler. Koşullar devrimden yana. Şimdi kitlesel cesaretin önünü açmaya, sokağa!

**>>Editör...
REFORM DEĞİL
SAVAŞ VAR**

Her geçen gün sesi daha tehditkar oluyor. Her konuşmasında, başta Ce-Ha-Pe olmak üzere, önüne gelene sövüp sayıyor. Bir zamanlar dediği gibi, "öfke, bir hitabet şekli" onda (tesadüfe bakın, tıpkı Hitler gibi!). Her gün neredeyse 7/24 ekranlardan yığınlar boca edip duruyor bu "hitabet şekli"ni. Ve her gün dayak yemişi gibi oluyor milyonlarca emekçi.

İşler hiç iyi gitmiyor dinci faşist iktidar cephesinden. Sesinin sürekli daha tehditkar hale gelmesi bundan.

İleride Değil Bugünden

C.Dağlı

2

İnsanca Yaşam İçin
Emeğin İktidarı

İ.Cevat Çetiner

4

"Özgürlük" Ama Nasıl?

Ali Varol Günel

5

Vazmasam Da Olur

Kenan Kızıl

6

Kapanma:
Tedbir Değil Eylem

Umut Çakır

7

3

İLERİDE DEĞİL BUGÜNDEN

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Sınıf mücadelesi, bu topraklarda, yarım yüzyıldan fazladır bütün şiddetiyle, açıktan açığa yaşanıyor. Sınıf mücadelesinin bu şiddetiyle, üst biçimi olan iç savaşa dönüştüğünü görmemek için, olaylara devrimci bir açıdan bakmaktan tamamen yoksun olmak gerekir. Leninist Parti, doksanların başlarında, sınıf mücadelesinin yirmi yıldan fazla süren gelişimini özsel olarak tanımlarken, sınıf mücadelesinin, ya iç savaşa ya da iç savaşa yakın bir çizgide geçtiğini belirtmiştir. O tarihten bu yana birkaç on yıl daha geçti. Sınıf mücadelesi tüm şiddetiyle devam etti ve yaygınlık kazandı. İç savaşa, bütün toplum yüzeyini kaplıyor ve her noktada sürüyor. Bu, dünyanın en şiddetli ve uzun iç savaşlarından biridir. Uzun iç savaştır.

Devrim olayların dışında gelişmiyor; olaylarda gelişiyor. Olaylar devrime ilerliyor. Devrim, sayısız olaydan oluşuyor. İç savaşın olduğu bir yerde olaylar çok yoğun yaşanır. Devrimin ilerlemesini ve büyümesini iç savaşın dışında aramaya gerek yoktur. Devrim iç savaşla oluşuyor. Buradan şu sonuç çıkar ki, devrim on yıllardır süren yoğun olayların ve iç savaşın gidişi tarafından oluşturuldu. Bu devrim uzun devrimdir.

Uzun devrim, kendi içinde, pratik deneyimler bakımından, teorik ve politik birikim bakımından büyük zenginlik taşımak demektir. Örgütlü mücadele bakımından zenginliktir. Bu yönde büyük bir birikim elde etti. Mücadele biçimleri bakımından zengindir. Bu uzun zaman içinde mücadelenin birçok biçimine başvurdu. Zora dayalı eylem bakımından zengindir. Bu yönde sayısız eylem yapıldı ve bu konuda büyük bir donanıma sahibiz. İşçi sınıfı, kadın, gençlik ve yoksul köylü mücadele ve örgütlenmesi alanında büyük bir gelişme sağlandı. Devrimci ve sosyalist aydınların mücadelesinin devrimde önemli bir yeri var. Devrim, yurt dışında ve enternasyonal mücadelede dikkate değer gelişmeler göstermiştir. Uzun devrim, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve ezilen halkların devrimde ısrarını, kararlılığını, tutkusunu ve devrimci bilincinin derecesini gösteriyor.

Bugünkü mücadele açısından, deneyimler geçmişe ait olsa da, geçmişte kalmadı. Bütün canlılığıyla güncel sınıf savaşına uygulanıyor. Eleştirel bir yaklaşımla ve gerekli değişiklikler yapıldıktan sonra uygulama alanına geçiliyor. Uzun devrim, iktidar kavgasında dayanak yapacağımız devrimci değerler üretir. Uzun bir devrim eğitiminden geçtik. Çelikleştik, yetkin devrim savaşçıları durumuna geldik. İşçi sınıfı bu kadar uzun bir yoldan geldikten sonra, artık nasıl ka-

zacağını bilecek bir noktaya gelmiştir. Devrimin bugüne kadar başarıya ulaşmaması, bundan sonra daha uzun süre başarıyı yakalayamayacağımız anlamına gelmez. Bu anlama hiç gelmez. Çünkü, devrim devrimci durumun süren varlığı, yani devrimin nesnel koşullarının varlığı ve yoğun devrimci sınıf mücadelesinin ilerlemesi, devrimde başarıyı yakalamamızı ileriye bırakmayacaktır.

Tarihi yapacak olan devrimci kitlelerdir. Devrimci kitlelerin bilincinde büyük bir değişim oldu. Hem teorik-pratik bir yetkinlik içindeler, hem de politik bakımdan bugüne kadarki, en ileri durumdadır. Gezi Haziran Halk Ayaklanması ve bir dizi ayaklanma ve sokak savaşları, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin devrimci politik olgunluğunun göstergeleridir.

Ayaklanmaları gerçekleştirecek kadar bir olgunluğa erişen kitleler, devrimi de başarabilir. Bunun bir adım ötesi devrimdir. Devrimin politik ordusu, uzun mücadelelerden geçerek oluştu. On yıllarca devrimci mücadelede bulunarak, uzun devrimi ayakta tutarak, dünyanın en ileri halkları arasında yerini almıştır. Devrimi zafere ulaştırarak dünyadaki ileri konumunu güçlendirecektir.

Halk kitlelerinin en geniş olarak katıldığı eylem, ayaklanmadır. Ayaklanma devrimin gerçek potansiyeline denk geliyor mu? Kesinlikle değil. Tüm devrimci potansiyeli hareket geçirecek olan devrimdir. Her sokak gösterisi, her çarpışma, her ayaklanma, devrimci potansiyel üzerinde etkide bulunur. Uyandırır, eyleme sokar. Büyük devrimci gücün farkında olan burjuvazi, iktidar ve muhalefet partileri, bu yıkıcı devrimci gücün birleşik devrimci bir güç olarak ayaklanmasını önlemek için, ellerinde olan tüm olanak ve araçları sonuna kadar kullanıyorlar. Bu, sonuçsuz bir çabadır. Sistemin iç çelişkileri eyleme geçemeyenleri de mücadeleye zorluyor. Onları daha büyük başkaldırlara yöneltiyor. Kitleler eylem içindeyse devrimle, öncesi arasında uzun aralık yoktur. Son yılların devrimleri bunu yeterince göstermedi mi?

Devrimin büyük potansiyel gücü üzerinde durduk. Bir de, kitle eylemlerinde etkili olan devrimci güç üstünde durmak gerekir. Çoğu örgütlü olmasa da, her sokak gösterisinde, her kitle etkinliğinde ortaya çıkar ve eyleme yön vermek ister. Bugüne değin görülen eylemlerde belli bir etkileri olduğunu biliyoruz. Bu durumda olanlar, tahmin edilenden daha yaygın alanlarda bulunuyorlar. Her zaman sokağa çıkamaları da, tüm büyük sosyal ve siyasal olaylarda varlıklarını gösteriyorlar.

Bütün bu insanların gösterdiği çabalar, devrimci dönüşüm gücünün büyük bir güç durumunda olduklarını ortaya koyuyor. Bunlar devrimci sıra nefeleridir. Bunlarsız bir devrim düşünülemez. Küçük burjuva siyasetler, güç denince kendi güçleri olarak anladıkları, her şeyi kendi durumundan ibaret saydıkları için, devrimin gerçek gücünü değerlendirmiyorlar. Oysa bu güçler Gezi'de ortaya çıkınca, bütün küçük burjuva siyasetleri ardından sürüklendi. Bu olgular neyi gösteriyor? Bir hareket kendiliğinden başlasa da, her yerde olan sosyalistler, devrimci unsurların desteğiyle kendi içinde, hemen organize olabiliyor. Kaldı ki, genel olarak, başkaldıran büyük halk kitlelerinin eylemlerini organize etmede bir sıkıntılar yok. Bunu tekrar ve tekrar gösterdiler. Asıl sorun, bu gücü devrimci gerçekleştirmeye, iktidarı devrimci tarzda ele geçirmeye yönlendirmektir. Burada proletaryanın devrimci sınıf partisinin rolü, hareketin gidişini etkiler. Partinin bu güçlerle ilişkisi ve bağı devrimin geleceği açısından büyük öneme sahiptir. Bu güçler her yerde, burjuvaziyle karşı karşıya geliyorlar. Uzun devrimin içinde etkilenen ve yetişen bu unsurlar devrimci sınıf partisinin önderliğinde hareket etmeleri veya en azından birlikte davranmaları halinde, güncel devrim zafere ulaşır.

Burjuvaziyle uzlaşma içinde reformist yasal partiler, emekçi kitlelerin değişimine öylesine sığ bakıyorlar ki, kitlelerin köklü bir dönüşüme uğradıklarını göremiyorlar. Onlar, değişen insanları kendileri gibi geri ve uzlaşmacı olduklarını sanıyorlar. Biz söyleyelim, kitlelerin bilincini biçimlendiren yalnızca ülkedeki toplumsal koşullar değil, aynı zamanda dünya koşullarıdır. Emek sermaye çatışması, özsel olarak dünya sahnesinde gerçekleşiyor. Sınıf savaşının sahnesi bütün dünyadır. Dünya genelinde sınıf savaş, küresel iç savaş, dünya devrimi biçimini almıştır. Bu bağlamda kapitalist ülkeler devrimci isyan, ayaklanmalarla ve devrimlerle çalkalanıyor. Dünyada muazzam bir devrimci yükseliş var. Olağanüstü bir gelişme her yeri kaplamıştır. Sınıflar savaşları yeni bir toplumsal devrimler çağına girmiştir. Emekçi insanlar, kadınlar, gençlik yeni yarınlarda yolunda, büyük bir atığa kalkmıştır. Birçok ülkede ya kendi sınıf savaşları tarihinin en kitlesel eylemlerine sahne oluyor ya da en azından o ülkelerin tarihinde on yıllardır görülmemeyen büyüklükte eylemlere tanık oluyor. İşte, insanların bilinci bu devrimci ve olağanüstü koşullarda biçimleniyor. Sınıf bilinci, evrenseldir. Dünyadaki devrimci ortama bağıntılıdır. Dünya 68'i hangi

halktan insan üzerinde etkide bulunmadı ki! Latin Amerika, Asya ve Afrika devrimleri hangimizin üstünde bir etki bırakmadı ki. Son çeyrek yüzyılın isyanları, devrimleri, kadınların dünya ayaklanması her ülkedeki insanlar üzerinde aşırı etkisi oldu. Halk kitleleri bu ortamdan etkileniyor, uyanıyor, örgütleniyor, eyleme geçiyor. Dünyadaki bu devrimci ortamın ve devrimci olayların insanlığın geleceğinin oluşmasına etkisi daha derinlikli olarak kavranmalıdır.

Kapitalizmin çöküş dinamiklerinin nasıl hızlı bir şekilde işlediğini, emperyalist ülkelerde, bunun ekonomik ve toplumsal yansımalarını teorik olarak çözümlenemeyenler, bu ülkelerin on yıllarca devrimci olaylarla sarsıldığını, aylarca süren ayaklanmalara sahne olduğunu elbette değerlendiremezler. Atlantik'in diğer yakasında ABD kendi tarihinin en büyük eylemleriyle alt üst oldu. G.Floyd ayaklanmalarının aylarca sürdüğünü ve büyük kitlelerin katıldığını söylememiz yeterlidir. Kıtanın diğer bölümünde Latin Amerika'da devrimler kıtasal karakter kazandı. Orada devrimler, uzun savaşlar biçiminde yani uzun devrimler olarak gelişti. Çelişkiler kıtanın genelinde keskin olduğu içindir ki, Latin Amerika bir devrim kıtasıdır. Leninist Parti, devrimin kıtasal karakterine uzun yıllar önce işaret etti. Emperyalist ülkelerdeki devrimci duruma ve olayların devrimci yönde gelişimine yine yıllar önce dikkat çekti. Bizler, çok önceleri dünyada devrimci durumdan söz ederken Afrika, Asya, Arap ülkeleri bunun dışında değildi. Arap ülkelerinde toplumsal çelişkiler ve sınıf karşıtlığı çok bariz ve keskin. Bu zamanda, daha önce, buralarda, sayısız isyanlar, ayaklanmalar yaşandı. Yani Tunus, Mısır, Sudan devrimlerinin toplumsal koşulları ve öznel koşulları çoktan oluşmuştu. Hepsini bir araya gelince, devrim oldu. Lübnan Halkı da ayaklanmasını devrim düzeyine çıkardı. Irak ve daha başkaları da bunu izliyor. Türkiye ve Kürdistan zaten uzun süredir devrim toprağıdır. Buradaki uzun devrimin bölgeye ve dünyaya etkisi çok açık. Yalnız bir kıta değil bütün kıtalar, bütün emperyalist-kapitalist dünya devrimci kasırganın sahnesidir.

Olaylar, devrime aktığı, devrimi oluşturduğu halde, neden gelişmenin ayaklanmaya ve devrime doğru olduğu önceden görülemiyor. Bırakalım çok önceden görmeyi, devrimden günler öncesinde bile, "ufukta bir devrim görülmüyor" denilebiliyor. Özellikle de kendiliğinden ayaklanma ve devrim öngününde, tüm belirtilerine ya da bunun ortamı olduğu halde, gidişin büyük olaylara doğru geliştiği ortaya konamı-

yor. Bu yüzden olaylar patlak verdiğinde hazırlıksız yakalanıyor ve şaşkınlığa düşüyor. Sonuç, olaylara bir yön vermek yerine, olayların ardı sıra sürüklenmedir. Bunun nedenlerini anlamak bundan sonrası için çok önemlidir. Özellikle belirtelim, ezilen ve sömürülen kitlelerde, varolan toplumsal sisteme karşı, düşünülen daha derin ve yaygın bir devrimci öfke birikimi ve güç birikimi olduğu kavranamıyor. Gelişme bütün- lüğü ve olanca karmaşıklığı içinde ve aynı toplumsal temel üzerinde birçok etkenin olduğu ve olayların gidişini etkilediği değerlendirilemiyor. Olayların sadece bir yönü görülüyor. Genel bütünselliği gözden kaçırılıyor. Oysa, aynı temel üzerinde olaylar sonsuz çeşitlilik gösterir. Mesele bu denli çeşitlilik ve karmaşıklık içinde gelişmenin yönünü ana çizgileriyle ortaya serebilmekte. Bu yeteneği gösteremeyenler, olayların çeşitliliği ve çokluğu karşısında şaşırıp kalmaktan başka bir şey yapamıyor.

Diğer bir nokta, yaşamı, gelişmeyi, olayları bütün canlılığı içinde, bütün hareketi, dinamizmiyle birlikte ele almak yerine, her şeyi teorinin griliğiyle bakıldığı içindir ki, gelişmenin nereye doğru olduğu, olayların neye gebe olduğu doğru olarak ifade edilemiyor. Toplumsal alanda yasa, ancak gelişmeyi en genel, en temel, en belirgin, en önemli yönleriyle ortaya koyar. Ayrıntıları ortaya koymaz. Oysa Marx'ın Kapital'de gösterdiği gibi, toplumun ekonomik gelişmesi ve somut ilişkileri, ekonomik yapı ayrıntılı olarak tahlil edilince aydınlığa kavuşur. O halde, olayları tüm ayrıntılarıyla anlamaya çalışmalıyız. Bazen çok önemsiz gibi görünen ve küçük bir olay, büyük olaylara ve günümüz şartlarında ve olanaklarında dünya çapında bir olaya ya da olaylar dizisine yolaçabilir. Buna uygun hareket ettiğimizde, olayların gidişi üzerinde etkide bulunabiliriz.

Olayları bütün ayrıntılarıyla ortaya koyacağız, fakat ayrıntılar içinde boğulmayacağız. Olayların sonsuz çeşitliliği içinde, yönümüzü doğru olarak belirleyebiliriz. Devrimci teori, bir dogma, bir hazır reçete, bir kalıp değil, bir eylem kılavuzudur. Leninist Partinin olayların yönünü doğru biçimde belirlemesi, teoriyi bu şekilde kullanmasından ve yaşamı tüm canlılığı ve çeşitliliği içinde ele almasından ileri geliyor.

Tarihin en devrimci dönemindeyiz. Devrim ileride değil, bugünden.

Politik Tutsaklara Özgürlük

İsviçre'nin Basel Kantonu'nda 20 Kasım 2018'de neo-Nazilerin yapmak istediği mitingi İsviçreli, Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilerin engellemesi üzerine gelişen olaylar sonrası Basel savcılığı soruşturma başlatmış, bunun sonucunda onlarca anti-faşist gözaltına alınmıştı.

Bu eylem nedeniyle devrimcilere hapis cezası verilmesi, dün yapılan bir eylemle protesto edildi...

Nazisiz Basel, "Devrimci Bir Anti-Faşizm İçin" pankartı açılan eylemde 4-5 bin kişi yürüyüş yaptı.

Eylem, 16.00'da Theaterplatz'da başladı ve şehrin en merkezi caddelerinden Theodorskirchplatz'a kadar yaklaşık 2,5 saat boyunca sloganlarla yüründü.

Koronavirüs önlemleri nedeni ile İsviçre'de eylem yapılması yasak olmasına rağmen, polis hiç müdahale etmese de yoğun tedbirler almıştı.

Eylem boyunca sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük", "Nazisiz Basel", "Faşizme Karşı Birlikte Mücadele", "Jin Jiyan Azadi" sloganları atıldı.

Kitle yürüyüşe başlamadan ve yürüyüş sırasında bazı meydanlarda durarak açıklamalar okundu. Faşizmin teşhir edildiği ve dünyada Latin Amerika'dan Avrupa'ya, Asya'ya dünyada faşizmin ve kapitalizmin saldırıları karşısında devrimci mücadelenin daha büyük ve güçlü olduğu vurgulandı.

Ay'a Bayrak Diken İkinci Ülke: Çin!

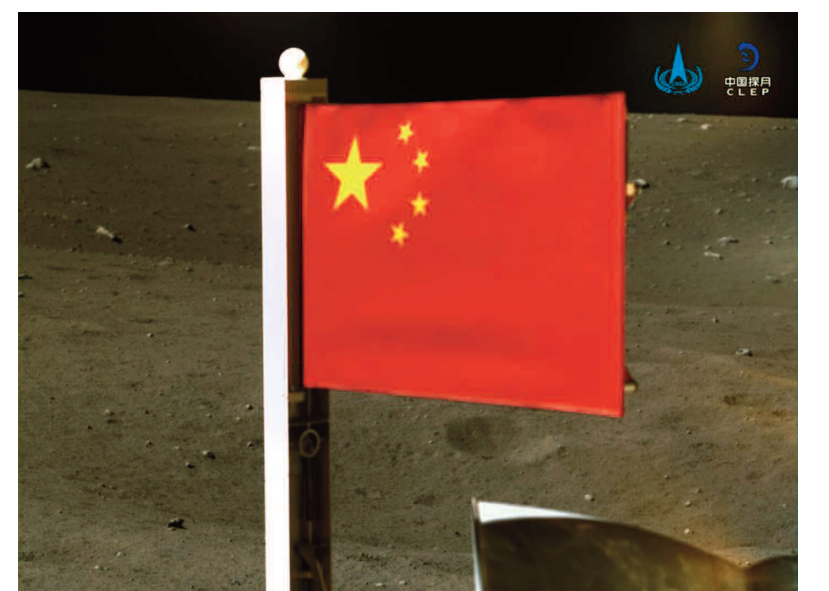
İnsanlığın uzaya çıkışı çok değil 60 yıllık bir dönemi kapsıyor. İnsanlık adına uzaya giden ilk kişi Sovyet kozmonot Yuri Gagarin olmuştu. 12 Nisan 1961 tarihinde Sovyetler Birliği'nin Baykonur Uzay Üssü'nden fırlatılan Vostok 1 uzay aracıyla uzaya giden ve dünyanın yörüngesini dolaştıktan sonra dünyaya dönen Gagarin, bir komünistti. Bu başarıyla sosyalizm, insanlığın uzay çağına açmış oluyordu.

20 Temmuz 1969 tarihinde ABD'li astronotlar Neil Armstrong ve Edwin Aldrin Apollo 11 uzay mekiği ile Ay'a inmeyi başardılar. Neil Armstrong Ay'a ayak basan ilk insan oldu ve ABD de Ay'a bayrak asan ilk ülke (Her ne kadar bunun gerçekleşmediği ve hepsinin stüdyoda yapılan çekim olduğu iddiası varsa da!)...

Çin Ulusal Uzay Dairesi, 24 Kasım'da Uzaya fırlatılan Chang'e5 adlı uzay aracının 1 Aralık'ta Ay'a indiğini ve 5 yıldızlı Çin bayrağını Ay'a diktiğini duyurdu. Uzay aracından kamera çekilen resimde Çin bayrağının Ay'ın rüzgarsız yüze-

yinde kıpırtısız durduğu görüldü.

Böylece Çin, ABD'nin ardından Ay'a bayrak diken ikinci ülke olarak tarihe geçmiş oldu. Ve elbette bu başarının altında da onun sosyalist geçmişinin yattığının altını çizmek gerekiyor.

Editör

REFORM DEĞİL SAVAŞ VAR

Baş tarafı 1. sayfada

"Kindar ve dindar bir nesil" idi istedikleri. Hatta "okumuşlar işimize yaramaz" diyenleri üniversitelerin başlarına taşıdılar. Tüm okulları imam hatip okulu yaptılar. Tarikatlara, vakıflara milyarlar aktıttılar... Olmadı! Tutmadı maya. Ne kültürel bir etki alanı oluşturabildiler, ne düşünsel bir egemenlik kurabildiler.

Reformdu, hukuktu, şuydu buydu derken... yine döndü "fabrika ayarları"na: "Ne Kürt sorunu ya"!

Yaptıkları tek şey, en bayağı zor araçlarıyla, baskı ve şiddetle, polis ve mahkemeye, dipçikle, copla, soruşturmayla... olmadı, açlıkla, yıkımla, işsizlikle... bir şekilde hizaya sokmaya çalışmak herkesi.

Fakat bu durumu, tek bir kişiyle, onun kişisel özellikleriyle açıklamaya çalışmak, boşuna bir çaba olur. Her şeyden önce bu türden bir "kişilik" in o en tepe noktaya çıkışı gözardı etmiş olur bu türden bakış. Tıpkı Victor Hugo'nun "yeğen Bonaparte" in çapsizliğini alaya almanın yeteceğini sanması gibi. Daha önce de söyledik. Emperyalistler ve işbirlikçi tekeller için "her tür sınırı aşabilen" biri lazımdı. Onun şahsında buldular. Ama olmadı. Onu tepeye

taşıyan ilişkiler, onu orada tutmaya yetmiyor. Çünkü toplumsal yaşam böylesine tek yönlü değil.

Dinci faşizmin başındakinin bu "agresifliğini" sabah akşam yayımlanan anketlerin sonucuna bağlayanlar, anketlerin kendisinin de bir sonuç olduğunu unutuyorlar. Ve öte yandan, hasımlarını fazla hafife alıyorlar.

Sermaye sınıfı açısından işler seçimlerle idare edilebilecek seviyede olsaydı, mevcut haliyle dinci faşist iktidara, onun bu bağnaz, acımasız, cahil kadrolarına, ve onun başındaki adama böylesine ihtiyaç duymazlardı ki. Kesinlikle durumu hala anlayabilmiş değiller. Bunca silahlı örgütlenme, bunca baskı yasası, bu yasaların ve en temel faşist kurumların işleyişinin bir kenara atılması... Tüm bunlar seçimlere hazırlık değil.

Daha geçen gün HSYK tarafından Yargıtay üyeliğine "seçilen" o meşhur başsavcının (Saray'da poz veren "damat"!) Anayasa Mahkemesi'ne seçilebilmesi için AYM seçimlerinin ertelenmesini alm mesela. İşlerin nasıl yürütüldüğünün ve bundan sonra da nasıl yürütüleceğinin açık mesajlarıdır. Hatta Saray'daki o gelin-damat fotoğrafı bunun ilanıydı zaten.

Kapitalist düzen ve faşist devlet, dinci faşist ik-

tidar şahsında işçi ve emekçilere, Kürt halkına, kadınlara isyanlarına, Alevilere, geleceği çalınmış gençliğe karşı savaşıyor. Tek kelimeyle devrime, devrimci dinamiklere karşı savaşıyor. Kopyayı bir anti-komünizm ile, ezilen halklara, emekçi sınıflara, yoksullara düşmanlıkla karakterize olan devlet ve dinci faşist iktidar, Saray'ın başının tehditkar sesiyle, bu savaşı derinleştiriyor.

Fakat dışarda ve içerde işler yolunda gitmiyor. Her cephede sürekli sıkışan bir sistem var. Ekonomi kelimenin gerçek anlamında facia. Dışarda sürekli genişleyen savaş cephelelerini kaldıracabilecek kaynaktan yoksunlar. Ekonomik krizin yıkıcı, bunaltıcı etkisine, pandeminin yarattığı yıkımlar eklendi. Geniş emekçi yığınlarında patlamaya hazır bir öfke birikimi var. Yarım ağız dillendirilmeye çalışılan "hukukta ve ekonomide reform" meselesi, sadece "yabancı yatırımcılara mesaj" değildi. Emekçi kesimlere, Kürt halkına dönük de bir mesaj olsun istemişlerdi.

Bu, Türkiye burjuvazisinin yüzyıllara dayanan toplum yönetme sanatından öğrenip içselleştirdiği bir yöntemdir. Sınıf savaşında emekçi sınıflar ve ezilen halklar karşısında sıkıştığında "reform, özgürlük, yolsuzlukla mücadele" vb. sözleri vermek;

kendine gelip gücünü toparladığına inandığında ise tekrar terör ve katliam politikasına geri dönmek: Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin toplum yönetme sanatının temel taşı bundan ibarettir.

Ama dinci faşist iktidarın mevcut koşullarda böyle bir manevraya dahi en ufak bir yeteneğinin olmadığı daha ilk adımda ortaya çıktı. Söylem düzeyinde bile olsa "reform"u sürdüremedi. Tam tersine, tüm açıklamaları ve adımları tam bir Hitler dönemi faşizmi manasında topyekün faşizme doğrudur. Reform söylemi, daha haftasını doldurmadan söylem ve yönelim, budur. Fakat bu yönelimin hedefine ulaşış ulaşmayacağı ayrı bir konu.

Mevcut hükümet, hatta bu "cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi", mevcut ilişkiler açısından taşınamaz hale gelirse... devrimin baskısı kapitalist sınıfı iyice köşeye sıkıştırırsa, kuşkusuz sermaye sınıfı açısından bu "yükten kurtulmanın" zamanı gelmiş demektir ve bir şekilde, bir yol ve yöntemle bu adımı atmakta tereddüt de etmeyecektir. Ama işler oraya varana kadar sınıflar savaşı arenasında çok sert çatışmalara, kanlı çatışmalara tanık olacağız daha. Ufukta ise "sandıkla gitme" seçeneği görünmüyor.

"Bu Ateş Sizi De Yakar"

Özgür Ülke gazetesinin bombalanmasının 26'ncı yılında, Kadırga'da bulunan eski gazete binasının önünde Yeni Yaşam Gazetesi bir anma gerçekleştirdi.

Olayda yaşamını yitiren gazete çalışanı Ersin Yıldız'ın anıldığı anmaya milletvekilleri, İHD Eş Genel Başkanı Eren Keskin ve çok sayıda gazeteci katıldı.

"Özgür Basın Susturulamaz" pankartının açıldığı açıklamada, "Bu ateş sizi de yakar" dövizleri taşındı.

Anmada ilk olarak konuşan Özgür Ülke Gazetesinin muhabirlerinden Zekine Türkeri, "Burada patlatılan bomba sonucu Ersin arkadaşımız yaşamını yitirdi çok sayıda arkadaşımız yaralandı. Bu saldırının emrini Tansu Çiller verdi. Amaç biraz daha zarar vermektir. Ama amaçlarına ulaşamadılar. Bugün bu gazete ve aradıkları yoluna bir şekilde devam ediyor. O ateş sizi yakar derken şunu demek istedik aslında. Kürt sorunu barışçıl bir şekilde çözülmediği müddetçe herkes zarar görecektir ve bir şekilde yanacak. Bu ülkenin bu faşizme maruz kalması bunu doğruluyor. Ama biz Kürtlerin umudu var. Mücadele etmeye devam edeceğiz" dedi.

Ardından Ersin Yıldız için saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından basın açıklamasının okuyan Yeni Yaşam Gazetesi Genel Yayın yönetmeni Mehmet Ferhat Çelik, 26 yıl önce de burada olduklarını belirterek, "3 Aralık 1994 tarihinden söz ediyoruz. Tansu Çiller'in gizli ibareli emriyle 'bertaraf edilmesi' istenen Özgür Ülke'nin Ankara ve İstanbul'daki bütün binalarının aynı anda bombalandığı o günden söz ediyoruz. 'Gizli' filan da değildi aslında hiçbir şey. Ape Musa başta olmak üzere onlarca gazeteci, dağıtımçı arkadaşımızın her gün sokaklarda katledildiği günlerde yaşıyorduk. Her şeyi açık açık yapıyorlar, açıkça hedef gösterip saldıyorlardı" dedi.

Patlamadan bugüne çeyrek asırlık bir zaman geçtiğine vurgu yapan Çelik, "Gelecekte tarihçiler, şu geçen 26 yıla baktıklarında belki de bu ya-

ralı coğrafyanın tarihinin en kanlı dönemini görecekler. Ama o 26 yıla, korkunç katliamlar kadar muazzam bir direniş de sığıdı. Ve ne mullu bize ki, özgür basın olarak onca yıl boyunca bütün olup bitenlerin tanığı ve sanığı olduk" dedi.

"Biz buradayız. Kemal vurulduğunda Newroz meydanındaydık, çocuklar bombalandığında Roboski'deydik. Nerede gerçeğin önüne çekilmiş bir perde varsa, onu yırtmak bizim işimizdi ve işimizi hep yaptık. Bedeli de her neyse ödedik, ödemeye devam ediyoruz. Bir bayrak yarışı gibi fotoğraf makinelerimiz ve kalemlerimiz elden ele geçiyor" diyen Çelik, "Burada, bir kez daha Ersin'e ve basın şehitlerimizin hepsine söz veriyoruz. Eğilmeyeceğiz, bükülmeyeceğiz. Ne bedel ödersek ödeyelim gerçeği, yalnızca gerçeği yazmaktan geri durmayacağız" diyerek sözlerini bitirdi.

Eren Keskin ise o dönemde gazetesinin avukatlığını yaptığını söyledi, "Bu ülkenin en büyük suç örgütü ülkü ocaklarıdır. Özgür Ülkenin nasıl bombalandığı konusuna bugün kitaplarla rastlayabilirsiniz. Bu bir karardı aldılar, uyguladılar, yaptılar. Bu kararı alanlar bu ülkede muhaliflere yapılan bütün öldürme eylemlerinin kararlarını aldılar. Kürt sorununun çözülmesini istemiyorlar. Ne diyorlar 'dağdan inin siyaset yapın.' Bugün bütün sivil Kürt siyasetçiler İçerde. Sivil siyasetin önünü kapatmak savaş istemek demektir" dedi ve Musa Anter başta olmak üzere bu gazeteye emek vermiş olan ve yaşamını yitirmiş herkese sevgi ve saygılarını iletterek sözlerini sonlandırdı.

Ardından bombalanan binanın önüne karanfiller bırakarak gazeteci Ersin Yıldız'ı andılar.

Kitle açıklamalarının ardından bombalı saldırıda yaşamını yitiren Özgür Ülke Gazetesi çalışanı Ersin Yıldız'ın Eyüpsultan ilçesinde bulunan Yeşilpınar Mezarlığı'ndaki kabrini ziyaret etti. Saygı duruşunun ardından Yıldız'ın mezarına karanfil bırakıldı.

Dersim Ovacık'ta ölümsüzleşen Halk Savaşçıları Erol Volkan İldem, Ali Kemal Yılmaz ve Gökçe Kurban'ın cenazeleri 2 Aralık günü Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan aileleri ve yoldaşları tarafından teslim alındı.

1-4 Ekim tarihleri arasında Dersim Ovacık kırsalında yaşanan bombardımanda ölümsüzleşen TKP/ML TİKKO gerillası Gökçe Kurban (Asmin) Pertek'e bağlı Kacarlar köyünde jandarma-polis ablukası altında toprağa verildi.

2 Aralık günü Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan saat 17.00'da teslim alınan Gökçe Kurban'ın cenazesi, zırhlı araçlar ve polis eskortuyla Pertek'e getirildi.

Aile dini vecibeleri gerçekleştirmek için cenazeyi Pertek Cemevi'ne götürmek istese de, polisler "yukarıdan emir var" diyerek izin vermedi. Ailenin, avukatın ve yoldaşlarının ısrarı üzerine polisler geri adım attı. Cenaze cemevinde kefenlendikten sonra Kacarlar köyüne götürüldü.

Köy meydanında yapılan törenin ardından Gökçe Kurban'ın cenazesi kadınların, ailesinin ve yoldaşlarının omuzlarında mezarlığa götürüldü.

Asmin, mezarlıkta yapılan törenin ardından toprağa verildi.

Bombardımanda şehit düşen TKP/ML MK üyesi ve Dersim Siyasi Komiseri Erol Volkan İldem (Nubar) ile

Savaşçılar Uğurlandı

TİKKO Dersim Bölge Komutanı Ali Kemal Yılmaz (Özgür), 3 Aralık günü Sarıgazi Cemevi'nde yapılan törenin ardından Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı'nda son yolculuklarına uğurlandı.

Sarıgazi yüzlerce polis ve onlarca zırhlı araç ile helikopterler tarafından ablukaya alınmıştı. Malatya ATK'den teslim alınan cenazeler, polis ve zırhlı araçların taciziyle İstanbul Sarıgazi Cemevi'ne getirildi. Cemevine çıkan bütün sokaklar ve Sarıgazi Mezarlığı polis tarafından bariyerlerle çevrildi. "60 kişi sınırı doldu"ğu gerekçesi ile polisler kitlenin cemevine girişine engel oldu.

Anma saat 13.00'da başladı. Cenazeler "Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı" sloganları eşliğinde morgdan alınarak cemevi bahçesine getirildi.

TKP/ML TİKKO savaşçıları şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başlayan törende, Partizan, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına konuşmalar yapıldı.

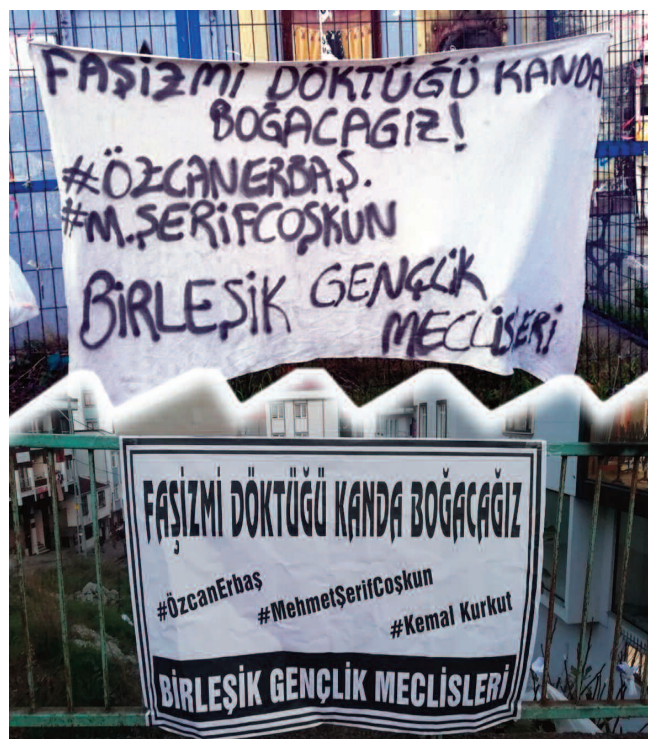
Törenin ardından cemevine alınmayan kitle ile cemevi içindeki kitle birleşerek sloganlarla Sarıgazi Mezarlığına yüründü. Sarıgazi Mezarlığına da bariyerlerle ve zırhlı araçlarla çeviren polisler kitlenin mezarlığa girişine engel oldu. Kitlenin bir kısmı içeri girerken, bir kısmı da dışarıda kaldı, dışarıda kalanlara polis GBT yaptı.

Ali Kemal Yılmaz ve Erol Volkan İldem'in kızıl bayrağa sarılı tabutları, ailelerinin ve yoldaşlarının omuzlarında mezarlığa getirildi ve parti bayrağına sarılarak, marşlar ve sloganlarla toprağa verildi.

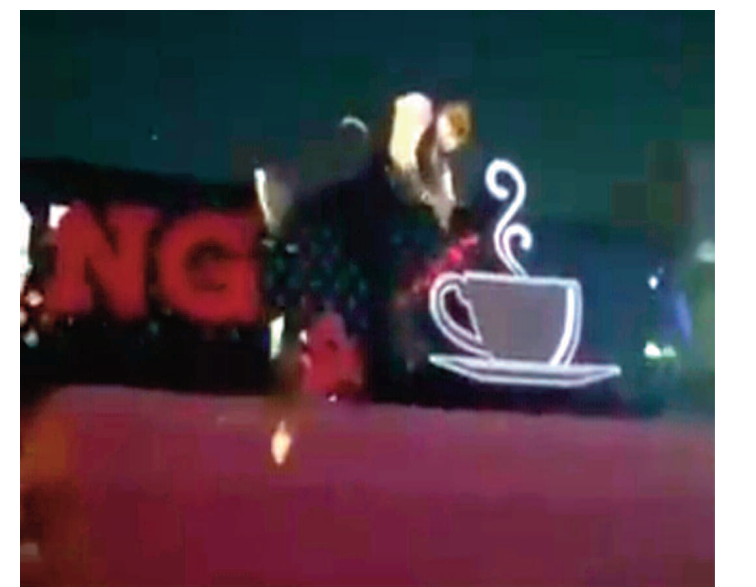
"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız"

Son süreçte devletin gençliğe yönelik saldırılar devam ediyor. En son Özcan Erbaş ve M.Şerif Coşkun devlet tarafından katledildi.

Birleşik Gençlik Meclisleri de, Esenyurt ve Başakşehir'de pankart ve ozaltiler asarak, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, #ÖzcanErbaş, #MehmetŞerifCoşkun, #Kemal Kurkut" dedi.

"Madem Kapattınız Bize Ekmek Verin!"

İstanbul Ataşehir'de 70 kişinin çalıştığı bir kafenin sahibi, mekanının çatısına çıkarak tabelayı parçaladı ve devletin kısıtlama uygulamalarına isyan etti.

Pandemi tedbirleri kapsamında kapatılan mekanın sahibi, 70 personelinin aç olduğunu söyleyen esnaf, 5 Aralık günü çatıdaki tabelayı tekmeyle parçaladı. "Biz sadece çay satıyoruz, alkollü mekan değiliz. 70 personelim var. Hepsinin evde çoluk çocuğu aç. Mecburuz çalışmaya. Madem 'Dükkanları kapatın' diyorsunuz o zaman bize ekmek verin, personelime ekmek verin.

Bir genelge de mal sahipleri için çıkarın. Bir genelge de SGK primleri ve vergi için çıkarın" diyerek eylem yaptı.

İNSANCA YAŞAM İÇİN EMEĞİN İKTİDARI

İ.Cevat Çetiner

Bu günlerde KESK ve İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu (İİSSP)'nin, "insanca yaşama yetecek ücret" talebiyle alanlara çıktığına tanık oluyoruz.

Sendikalar, daha doğrusu bu sendikaların yönetiminde etkin olanlar, bu taleple şunu söylemiş oluyorlar: Kapitalistler işçilere yeterli ücret verirse, biz işçiler insanca yaşama kavuşuruz. Dolayısıyla, biz işçiler olarak, insanca yaşama kavuşmak için ücretlerin artırılması mücadelesi vermeliyiz. Siz işçi ve emekçi arkadaşları, bu mücadeleye davet ediyoruz.

Gerçekten akıl almaz bir durum.

Bu talebin, çağrının nesi var diyenler olacak şimdi. Aslında haklılar, hiçbir şeyi yok. Ama, işçi ve emekçiden yana bir şeyi yok. Güzel kelimelerin yan yana getirilmesiyle oluşturulmuş koca bir safsata. Boş, temelsiz, yalana dayanan bir cümle. Ve emekçi sınıflara benimsetilmeye çalışılan her safsatanın sahip olduğu işleve sahip: Burjuvazinin nihai çıkarını koruma.

Burada bir gariplik var gibi görünüyor değil mi? İşçi ve emekçi sendikalarının yöneticileri boş, temelsiz ve hatta yalana dayanan bir talep uğruna işçi ve emekçileri neden mücadeleye çağırırsınız diyorsunuz şimdi. Varlık nedeni, işçi sınıfının bilincini geliştirmek ve onları nihai kurtuluş mücadelesi için eğitmek olan, sınıf mücadelesinde işçilerin ilk derslerini aldıkları örgütlenme olan, özcesi, sosyalizm okulu olan sendikaların yöneticileri neden boş, temelsiz, yalana dayanan bir talepte bulunsunlar diye soruyorsunuzdur şimdi. Hele de, bu sendikaların yönetimlerinde, kendilerini sol-sosyalist olarak tanımlayan siyasi partilerin, kişilerin etkin olduğunu dikkate alırsak, durum daha da ilginç bir hal alıyor değil mi?

Gariplik görünen bu tabloya rağmen, iddiamızın, yani bu talebin bir safsata olduğunun arkasındayız. Ve bu gariplik tablonun ortaya çıkmasının nedeni hakkında da fikre sahibiz. Ancak, bunu açıklamadan önce, iddiamızın doğruluğunu göstermemiz gerekiyor.

Bu talebin safsata olduğunu göstermek için, kapitalist ekonominin labirentlerine girmeye, artı-değer birikim-ücret yasasını anlatmaya girişmeyeceğiz. Daha kestirilemeyen gidelim. Herkesin, hatta bu safsatayı ortaya atanların bile kabul ettiği ortak bir tespitten hareket edelim.

Bu talebi ortaya atanlar dahil olmak üzere tüm sınıf bilinçli işçiler ve sosyalist bilinçli kişi ve örgütlenmeler, işçi sınıfının kapitalist düzendeki yerinin, konumunun, ücretli kölelik olduğunu bilir ve bir sol bilince sahip herkes tarafından sahiplenilmiştir. Ve gerçekliği yansıtır. Kapitalist sistemde, emek-gücünü satamazsa kendisi ve ailesinin aklıktan öleceğini bilen işçi, ücretli emek sömürsü prangasını takmaya ve böylece kapitalistin kölesi olmaya mahkum kalır.

Şimdi cevaplamamız gereken önemli bir soru var. Bir kölenin, köle kaldığı sürece, insani bir yaşamı olabilir mi? Sanırsanız akıl sağlığı yerinde hiç kimse, bir kölenin insanca bir yaşamı olabileceğini iddia etmez. İnsanca yaşama kavuşabilmenin ön koşulu, kölelik halinin sona ermesidir. Ancak bundan sonra insanca yaşama kavuşmuş ve insanca yaşam kalitesini geliştirme olanağını elde etmiş olur.

Öyleyse açıktır ki, ücretli köle olan başka bir ifadeyle modern köle olan işçi de, ancak kölelikten kurtulduğunda insanca yaşama kavuşacaktır. İşçinin köleliği emek-gücünü ücret karşılığı kapitaliste satmaya dayandığına göre, bu durum devam ettiği sürece bir işçinin insanca yaşama kavuşması da olası değildir.

Bir işçinin ücretinin, gelirinin artması -ki kapitalist ekonomide bunun da sınırları vardır- kölelik halinin sonlanması anlamına gelmez. Peki ne anlama gelir? Kölelik koşullarının iyileşmesi anlamına gelir. Sadece bu kadar. Bir kölenin koşullarının iyileşmesi, insanca yaşama kavuşması değildir.

Bu kısa yoldan anlatım, işçilerin ücretlerini artırarak insanca yaşama ulaşabilecekleri yönündeki çağrının safsatadan ibaret olduğunu söylemekte yerden göğe kadar haklı olduğumuzu göstermeye yeterli olmuştur sanırsanız.

Şimdi sıra geldi bu sendikaların yöneticilerinin ve buralarda etkin olan sosyalist anlayışların yaptıkları çağrıyla bu akıl almaz duruma düşmelerine neden olan en temel olguya.

Bir kişi veya oluşum, kölenin köleliği devam ederken de insanca yaşama ulaşabileceğini iddia ediyorsa, bunun en temel nedeni, dünyaya, olaylara, gerçeklere köle sahibinin baktığı yerden bakmaktan kurtulamamış olmasıdır. İdeolojik olarak, düşünsel olarak sömürücülerin, kapitalistlerin düşünme tarzından bağımsızlaşmamış olmasıdır. Kendi sınıfının, savunduğu sınıfın ideolojisine, düşünme tarzına sahip olmamasıdır. Burjuvaziden bağımsız bir sınıf çizgisine sahip olmaya çalışır. Gerçekliğin bilgisine sahip olmayışı ya da bu bilgiyi kavrayıp içselleştirememiş olmasıdır.

İyi ama, diyebilirsiniz, kendine sol, sosyalist diyenler de bu durumda olabilir mi?

Bu topraklarda işçi sınıfının dünya görüşünden, onun nihai kurtuluş mücadelesinden, sınıfsız sömürsüz bir yaşam yaratma yürüyüşünden etkilenmiş ama burjuvazinin bakişiyle (düşünme ve politika üretme tarzıyla) hesaplaşıp ondan kurtulamamış geniş bir sol, sosyalist kesim vardır ne yazık ki! Bunların burjuvaziden tam anlamıyla kopamama halleri farklı nitelik ve niceliklerde olsa da özleri aynıdır: ücretli kölelik düzenini ortadan kaldırmaya değil, onu iyileştirmeye yönelme.

Bu yönelimin, zaman zaman "insanca yaşama yetecek ücret" gibi bir safsata biçiminde kendini ortaya koyarken çoğu zaman da pratikte, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesine odaklanma biçiminde kendini ortaya koyduğuna tanık oluruz. Ki sınıf uzlaşmacılığının bu gizli saklı tezahürünün, sınıfı ve öncü işçileri aldatma kabiliyetinin daha fazla olması nedeniyle çok daha tehlikeli olduğunu söylemeliyiz.

Bu yüzden, sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler, emeğin iktidarı dışındaki her şeyin bir aldatmaca olduğunu hem hiç bir zaman unutmamalı, hem de sınıfın ve onun mücadelecisi kesimlerinin dikkatini sürekli bu noktaya yoğunlaştırma görevinden bir an olsun geri durmamalıdır. Pratikleri bu gerçeğe uygun şekillenmelidir.

İşçi sınıfının ve emekçilerin insanca yaşama kavuşması, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesiyle değil, insanca yaşama engel olan kölelik düzeninin, kapitalist düzenin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. İnsanca yaşam, ancak, emeğin iktidarı altında mümkündür. İşçi temsilcileri konseyinin yönetimi ve iktidarı altında.

Bugün devrimci proletaryanın önünde, işçi sınıfının iktidarına hızla varacak süreci başlatmak için büyük bir imkan durmaktadır. Kapitalist sistemin neden olduğu büyük ekonomik ve insani kriz, halkın en geniş kesimlerinde, siyasi düzene karşı derin bir öfke ve arayış doğurmuştur. Devrimci proletarya, halkın geniş kesimlerinde doğan öfkeyi yeni bir toplumsal düzen kurulması amacıyla siyasal özgürlüğün elde edilmesine yöneltmesi halinde, bu yol hızla açılacaktır. Bunun için gerekli olan birikim, deneyim ve programa da sahiptir. Sahip olduğu bu yetenekleri cesaretle kullandığında, geniş halk kesimlerini kendi önderliği altında hareket eden tek bir ordu haline getirmeyi de başarmış olacaktır. En büyük sorun olan devrimci kitlelerin dağılımına, siyasi düzene karşı plansız, eş güdümsüz saldırılarına son vermiş olacaktır. Zafer kazanma yolunda en önemli sorunu çözmüş olacaktır.

Özcesi, ücretli kölelik düzenine son vermek isteyen devrimci proletarya, mevcut genel hoşnutsuzluk ortamından faydalanmayı bilmelidir. Geniş halk kesimlerine önderlik etmek üzere öne çıkmalıdır. Bütün iktidar emeğin olmalı talebini yükseltmelidir.

Eğitim Sen 11. Olağan Genel Kurulu Üzerine

Zorunlu Bir Açıklama
Eğitim Sen 11. Olağan Genel Kurulu, 28-29 Kasım 2020 tarihlerinde Ankara'da gerçekleşti. Yalnız bu defa solun dışına taşıp, burjuva medyada tartışılacak kadar olaylı geçti Genel Kurul.

Çok uzun süredir Eğitim Sen hakkında, daha doğrusu Eğitim Sen'deki hakim anlayışların sendikayı getirdikleri durum hakkında çok şey yazdık, çizdik, söyledik. Sokakta kurulan sendikayı binalara hapseden, mücadele etmek yerine mücadele edenleri tasfiye etmek için çaba harcayan bu anlayış, sendikayı en kritik dönemde, ihraç saldırısının en yoğun olduğu dönemde hareketsiz bıraktı. Adeta ölü taklidi yaptı.

Ortalama zihniyetler gibi, "sessiz kalarım faşizm bana saldırmaz" dediler adeta sessizlikleriyle. Hatta sendikayı harekete geçirmeye çalışan devrimci emekçilerle öylesine kıran kıran mücadele ettiler ki, görenler gözlerine inanamadı. Faşizme ölü taklidi yapanlar, devrimci emekçilere karşı "kaplan" kesildiler. Bizat biz DEK'lilerin, örgütlenmesinden yürütülmesine içinde olduğumuz ve yoğun çaba harcadığımız, İstanbul ihraçlarının yetmiş haftayı aşan, Bakırköy, Kadıköy ve Kartal'da KESK adıyla yapılan ihraçlara karşı eylemleri, tüm itirazlara rağmen işte bu anlayışların hâkim olduğu yönetimler tarafından bitirilmişti. Sendikada hâkim bu anlayışların ihraçlara karşı tutumları, mücadele edenlere karşı sergiledikleri karşı duruş çürümenin geldiği boyutu gözler önüne sermişti. Ama maalesef reformist ve bürokratik anlayışla yürütülen bu sendikacılıkta çürümenin sınırları olmadığı her gün yeni hatalarla gözler önüne seriliyor.

"Yüksel Direnişçileri"nin ve Eğitim Sen Hatay Şube yöneticilerinin ve üyelerinin ihraç istemiyle disipline sevk edilmesi döneminde tepkimizi ortaya koymuştuk. Bu yanlışlı durdurmak yerine, genel kurulda oylamaya sundular ve faşizmin ihraç ettiği emekçileri sendikadan da

ihraç ettiler. Burjuva medyada özellikle bu haber servis ediliyordu: "Bakın birbirlerini yiyorlar, bunlardan kimseye hayır gelmez artık" minvalinde bir üslupla.

Genel kurulun bir diğer haber değeri taşıyan "skandalı" ise "koltuk savaşlarıydı". Koltuk savaşlarının tarafları: Devrimci Sendikal Dayanışma (Sol Parti), Demokratik Emek Platformu (Yurtsever emekçiler, HDPLi emekçiler de diyebiliriz) ve Emek Hareketi (EMEP).

DSD son dönem genel başkanlık ve bir yöneticiyle genel merkez yönetiminde yer aldığına, hiç eleştirmiyordu Demokratik Emek Platformu'nu. Bu seçimde de yine aynı pazarlıkçı oturduğu masadan istediğini almaya çalışırken hiçbir eleştirisi yoktu. Mesela şube seçimleri de pandemi koşullarında yapılmıştı, ama pazarlıklar olumlu geçtiği için hiçbir eleştiri sunmamış, hatta pandemide genel kurul olmaz diyen tabanın sesine kulak tıkamıştı.

Son genel kurul öncesinde istediğini alamayınca birden bire pandemi aklına geldi ve genel kurulun yapılmaması gerektiğini belirterek, kendi başkanlık dönemlerinin hesabını vermeden genel kurulu terk ettiler. Pandemi dışında da eleştirileri vardı. Mesela DSD, laik eğitimi savunduğu için ve laik eğitim mücadelesinin yılmaz bekçisi olduğu için diğer anlayışlar rahatsız olmuş. Özellikle de Demokratik Emek Platformu. Eğitim-iş söylemlerinden farklı bir dili olmayan, burjuva partisi CHP'nin arka bahçesi siyaseti yapan, anadilinde eğitim hakkı adına zerre laf etmeyen DSD her konuda olduğu gibi bu konuda da fazlasıyla samimiyetsiz.

Bir diğer eleştirileri ise ihraçların ihracının görüşülmemesini istemeleri. Tek bir sorumuz var: ihraç emekçilerin sendikadan ihraç edilmeleri istemiyle genel kurula sevk edilmesi oylamasında sizin de içinde bulunduğumuz disiplin kurulu ortaklığıyla almadı mı bu kararı? Her yanlarından samimiyetsizlik ve riya akıyor.

DSD, Demokratik Emek Platformu ve peşinden gelenler ile Emek Hareketi bu genel kurulda yaptıkları ve söyledikleriyle içinden bulduğumuz disiplin kurulu ortaklığıyla almadı mı bu kararı? Her yanlarından samimiyetsizlik ve riya akıyor. DSD, Demokratik Emek Platformu ve peşinden gelenler ile Emek Hareketi bu genel kurulda yaptıkları ve söyledikleriyle içinden bulduğumuz disiplin kurulu ortaklığıyla almadı mı bu kararı? Her yanlarından samimiyetsizlik ve riya akıyor. DSD, Demokratik Emek Platformu ve peşinden gelenler ile Emek Hareketi bu genel kurulda yaptıkları ve söyledikleriyle içinden bulduğumuz disiplin kurulu ortaklığıyla almadı mı bu kararı? Her yanlarından samimiyetsizlik ve riya akıyor.

Peki, bu durumda bizim payımızı ne düşünüyor?

Devrimci emekçilerin boş bıraktığı her yer reformist anlayışlar dolduruyor. Biz daha özverili, daha girişken bir şekilde tabanın gidip derdimizi anlatamadığımız, tabanın istekleriyle örtüşen mücadeleciler, devrimci sendikacılık anlayışımızı onlarla buluşturamadığımız sürece reformist anlayış sendikayı tabandan daha da uzaklaştırarak, mücadele geleneğini unutturmaya çalışacaktır. Sendikamızın tabanı fazlasıyla rahatsız bu hal ve gidişattan. Bu rahatsızlığı göreceğiz ve tabanın devrimci emek mücadelesi arzusunu arkasına alıp yürüyecek bir anlayış ihtiyacı var. Her zamankinden daha istekli, daha umutlu ve cüretle yürümeliyiz. Yaşam bizden yana!

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

Samsun Demiryollarında Grev

Demiryol-İş Sendikası, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine 525 üyesi bulunan Samsun Büyükşehir Belediyesine bağlı SAMULAŞ AŞ'de grev kararı aldı.

4 Aralık günü Demiryol-İş Sendikası Sivas Bölge Temsilcisi Murat Kütük sendika binasında yaptığı basın toplantısında grev kararını duyurdu.

1 Temmuz'dan itibaren geçerli olacak olan Demiryol-İş ve SAMULAŞ arasındaki toplu iş sözleşme görüşmelerinin sendikamızın ve tüm çalışanların iyi niyetine rağmen sonuç alınmadığını belirten Kütük, bu sebeple 30 Kasım 2020 tarihinde kanuni hakları olan grev kararı aldıklarını söyledi.

Grev uygulama tarihinin daha sonra bildirileceğini aktaran Kütük, SAMULAŞ çalışanlarının Samsunlularını taşımakta olup, her gün sabah 04.00'te evlerinden çıkıp günlük 12-13 saat hizmet etmekte olduğunu dikkat çekti.

"Pandemi sürecinde gece gündüz hastalığı umursamadan, değerli Samsun halkına hizmet etmiş bu sürede kısa çalışma ödeneği 4 ay eksik maaş almış olup hiç şikayetçi olmamışlardır Samsun'u ve SAMULAŞ'ı sahiplenerek en üst derecede fedakarlıkla hizmet etmişlerdir bunu asgari ücretin biraz üzerinde maaşla yapmışlardır" diyen Kütük, tüm Türkiye'deki tramvay ve metro içerisinde en az sayıda çalışanla en az ücretle bu hizmeti SAMULAŞ çalışanlarının gerçekleştirdiklerini vurguladı.

Kütük sözlerini "Büyükşehir belediye başkanı bir nefes alacak bir ücret artışı bu çalışanlara çok görmüştür, bize yasal hakkımız olan grevden başka yol bırakmamıştır. Yine de inanıyoruz ki Büyükşehir Belediye Başkanı kararını gözden geçirip çalışanlarımızın hakkını teslim edecektir" diyerek tamamladı.

Alınmayan Önlemler PTT Emekçilerini Öldürüyor

Haber Sen Mersin İl Temsilciliği, PTT emekçilerinin pandemi sürecinde yaşadığı sorunlara dair 4 Aralık günü Eğitim Sen Mersin Şube'de bir basın toplantısı yaptı.

Toplantıda konuşan Haber Sen 7 Nolu Şube Kadın Sekreteri Adanır Eren, PTT işyerlerinde pandemi önlemi alınmadığı için can kayıpları yaşandığını anlattı.

Virüsün değil, alınmayan önlemlerin emekçileri öldürdüğünü söyleyen Eren, "PTT yönetimi de bununla yüzleşmeli. Yeni acıların yaşanmaması için PTT yöneticilerinin ve siyasi iktidarın üzerine düşeni yapması gerekiyor. Biz emekçiler, yöneticilere daha fazla uyarıda bulunmak, görevlerini eksiksiz yapmaları için daha fazla mücadele etmek zorundayız. Son olarak içimizden biri, Samsun Başmüdürlüğü'nde görev yapan PTT emekçisi Rafet Varan yaşamını yitirdi. Arkadaşımızın yakınlarına ve sevenlerine sabır diliyoruz. Acımız büyük... Umarız daha fazla emekçi arkadaşımız yaşamını yitirmez" dedi.

Pandemi sürecinde çalışma koşullarının daha da kötüleştiğini belirten Eren, "Eşit işe eşit ücret, usulsüz atamalar ve liyakatsiz yöneticilerin atanması emekçiler arasında adaletsizliği daha da de-

rinleştirmektedir. Performansa göre ödeme, İdari Hizmet Sözleşmesi (İHS), Taşeron çalıştırma ve parça başı çalışma biçimlerinin yaygınlaşmasıyla emekçiler köleleştirilmektedir.

Kazanılmış haklarımızın gasp edilmesine izin vermeyeceğiz. PTT ücretsiz, nitelikli, herkesin ulaşılabilir bir kamusal anlayışla hizmet vermelidir. Personel eksikliği nedeniyle, ülkenin birçok yerinde salgından dolayı karantina da olan PTT emekçileri olduğundan, birçok kargo/posta gönderileri zamanında dağıtılamamakta ya da alıcılarına çok geç ulaştırılabilmektedir. Kişisel koruyucu ekipmana ulaşamama da, kronik hastalığı olsa da, ailesi karantina altındayken çalışmak zorunda kalsa da, iş yoğunluğu altında ezilse de, covid-19'a rağmen işlerini aksatmadan çalışmaya devam eden PTT emekçileri artık yoruldu" dedi.

Güvenlik Yasasına Karşı Eylemler

Fransa'da halk, güvenlik güçlerinin korunmasını amaçlayan "ulusal güvenlik yasası"na protesto ediyor haftalardır. Sokakların dili yine Fransızca konuşmaya başlayınca, Macron yasayı geri çekip düzenleyeceğini duyurmuştu. Ancak sokakların tansiyonu düşmedi.

Bu yasa ile "görev başındaki", siz onu sokak ortasında halka saldırıp işkence ederken diye okuyun, görüntülerini çekmek, paylaşmak, yayınlamak yasaklanıyor, cezaya çarptırılıyordu. Bunun hem basın özgürlüğüne engelleme, hem de polise şiddet uygulama özgürlüğü anlamına geldiğini söyleyen Fransızlar, hakları ve özgürlükleri için sokaklara dökmüştü.

5 Aralık Cumartesi günü "Fransa, polis hakları ülkesi" ve "güvenlik yasası geri çekilsin" pankartları ile Paris başta pek çok şehirde yürüdü Fransızlar.

"Özgürlüklerin giderek daha fazla sınırlandırılmasına doğru gidiyoruz", "Fransa'nın özgürlüklerini kısıtlama alış-

kanlığı var" diyor kameralara konuşan halk.

Pankart ve sloganlarla caddeyi dolduran halka polis gaz bombaları ile saldırısı ge-

cikmedi. Ve kitlelerin cevabı da. Saldırıya geçen polise taşlar ve havai fişeklerle karşılık verildi. Bir banka ateşe verilirken, çatışmalar geç saatlere kadar sürdü.

Çiftçiler Hacize Karşı İsyanda!

Çiftçilerin bankalara ve Tarım Kredi Kooperatiflerine olan borçları katlanarak artıyor; rakamlar eski parayla trilyonları bulmuş durumda!

Çiftçiler bırakın bu borçların ana parasını faizlerini bile ödeyemedikleri için ellerindeki tarım araçları haczedilmeye başlanmış durumda: Motorlar, biçer döverler, pulluklar... artık herşey ha-

cizde. Hayvanlar bile! İnekleri haczedilen köylüler açık açık isyanlarını dile getiriyorlar.

Bir çok "zor durumda olan" ülkeye kredi desteği vermekle övünen dinci faşist iktidar, kredi borçlarını ödeyemeyen çiftçilerinin mallarını haczetme yoluna gidiyor. Bu ne bonkörlük bu ne acımasızlık!

Çiftçiler habere çıkıp açık ellerindeki üretim araçlarını haczedilmesin diye sakladıklarını söylüyorlar. Eskiler "Köylüye vergi memuru şeytan kılığında görünmüş" derlerdi. Bugün bunu köylüler bizzat yaşayarak deneyimliyorlar.

Borçlarını taksitlendirmek için Ankara'nın yolunu tutan köylülere Tarım Kredi Kooperatifleri bir "çözüm" sunmuş: Kredi borçlarının %10'unu ödeyene kalan %90'ı 3 taksitte ödeme şansı verilmiş. Yani 300 bin borcu olan bir çiftçi eğer 30 bin lirayı peşin öderse kalan 270 bini 90'ar bin liralık taksitle 3 taksitte ödeyebilecek. Masrafi sattığı maldan elde ettiği gelirden fazla olan köylüler için ne büyük bir lütfü!..

Avcılar Belediyesi'nde TİS Eylemi

İstanbul Avcılar Belediyesi'nde çalışan Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler toplu iş sözleşmesi ve özlük hakları için 30 Kasım günü ikinci eylemlerini gerçekleştirdiler.

Belediye yönetimine TİS görüşmelerinin başlaması için çağrı yapan emekçiler, "Meşru taleplerimiz karşılanana ve haklarımızı alana kadar örgütlü gücümüzle demokratik haklarımızı kullanmaktan geri durmayacağız" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Ba-

kanı Adem Erdem, Avcılar Belediyesi yönetimi tarafından emekçilerin taleplerinin görmezden geldiğini belirtti.

Erdem, "Salgın döneminde emekçiler özveriyle riskli ortamlarda çalışmalarına karşın Avcılar Belediyesinde gerekli sağlık önlemlerine de uyulmamış, maske dağıtımında bile halen sorun yaşanmaktadır. Onlarca emekçi Covid-19 olmuştur. Dönüşümlü çalışma düzenine geçilmediği gibi 10 yaş altında çocuğu olan anneler de genellikle işe gelmektedir. Bu

yanlış uygulamalar neticesinde bazı birimlerin neredeyse tamamı hastalığa yakalanmıştır" dedi.

Erdem isteklerini de şöyle sıraladı: "Beş yıla yakın süredir ödenmeyen alacaklarımızın derhal ödenmesini, temsilimizi, diğer belediye çalışanları ile dayanışan Avcılar Belediyesi emekçilerini ve sendikamızı hedef alan keyfiliklerin ve saldırıların son bulmasını, iş barışının ve çalışma düzeninin sağlanması için emekçilerin haklarına öncelik verilmesini istiyoruz".

"ÖZGÜRLÜK" AMA NASIL?

Ali Varol Günel

12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü yıllarında, evlere giriş tarihi pek de eski olmayan televizyonlarda "Dallas" dizisinin yanı sıra, iki dizi daha "sıkı bir şekilde" izlenirdi: "Köle İsaura" ve "Kökler".

"Dallas", nasıl tekelci kapitalist dünyanın şatafatlı yaşam tarzına insanları özendirilmeye çalışıyordusa, "Köle İsaura" bir o kadar feodalizmin çözülmeye başladığı Güney Amerika'da acımasız senyörlerin serfere nasıl davrandığını ele alıyor; "Kökler" de yine ABD'de köleliğin kaldırılmasından hemen önceki ve sonraki dönemlerde siyahilerin yaşadıkları baskıları işliyordu.

Herhalde birçokumuz o yıllarda gösterimde olan bu dizilerde Ceyar'ın sırtışından, Köle İsaura'nın masumiyetinden çok Kunta Kinte'nin gözlerinde parlayan öfkeden ve isyan ateşinden yana olmuşuzdur. Neden? Çünkü hem kendi sınıfsal konumumuz gereği kendimizi genel olarak "ezilenler"e yakın görmemizden hem de "özgürlüğün" kölelikten (günümüzde de ücretli kölelikten) daha cezbedici olmasından dolayı...

Bütün yaşadıklarımızdan, okuduklarımızdan, duyduklarımızdan, izlediklerimizden edindiğimiz bilinç, bizlere özgürlüğün hemen öyle istenince edinilebilecek bir şey olmadığını, onu kazanmak için mücadele etmek gerektiğini ve bu mücadeleden başarıyla çıkabilmek için her şeyden önce koşulların olgunlaşmış olması gerektiğini gösteriyor. Buradan hareketle söyleyebiliriz ki, özgürlük sorununa soyut yaklaşamaz ya da bugün bazılarının yaptığı gibi "özgürlük" sözü ağızlarında sakız gibi çiğnenebilecek bir şey değildir. Özgürlük öyle sadece istence (iradeye) bağlıymış gibi de ele alnamaz. Tanımının kendi içinde bunun içerilmiş olduğu söylenebilir, ancak özgürlük sorununu onun koşullarının varolup olmadığına bakmadan tartışmaya kalkışmak onu bağlamından koparıp sadece öznel / iradi bir şeymiş gibi ele almaya götürür ki, yanlışır.

İnsanların tarihi ancak, önceki yaşamışlıkların, birikimin üzerinde verili koşullar içerisinde yapabileceği; içinde buldukları tarihsel koşulları atlayarak ya da hiçe sayarak tarih yapamayacakları bilinen bir gerçektir. Bu gerçekliğe aykırı hareket eden herkes, Don Kişot'un kafasını yel değirmenlerine çarpması gibi gerçekliğin katı duvarına çarparak öğrenecektir (Şimdi birilerinin Özgürlük ile ilgili bir yazıda yel değirmeni hatırlatması yapılmasını çok yersiz bulduklarını / bulacaklarını tahmin ediyorum. Ama tam da Brecht'in tiyatrodaki kullandığı yabancılaştırma ögesi gibi bilerek seçtiğini belirtmek istiyorum). Güncel bir örnekle devam etmek gerekirse, Covid-19 Pandemisi koşullarında tarihin verili zorunluluklarının üzerinden atlanarak soyut bir "özgürlük" anlayışından bahsedilebilir mi?

Örneğin kapitalist sistem tarafından üretim araçlarından özgürleştirilmiş (mülksüzleştirilmiş) işçi ve emekçilerin, emek-güçlerini istedikleri gibi satma(ma) "özgürlüğü"nü kullandıklarını düşünün... Hemen arkasından aç kalma, barnaksız kalma, ölme "özgürlüğü"nü de düşünmek zorunda kalıyorsunuz değil mi?

Bugün, pandeminin böyle ölümcül bir şekilde arttığı koşullarda hangi işçi, emekçi kendi özgür iradesiyle çalışmayı ister ki? Ama gelin görün ki, "açlıktan ölme özgürlüğü" ile "pandemiden ölme özgürlüğü" seçeneklerinden birini seçmek zorunda kalan "özgür" işçi ve emekçiler ne yapabilirler ki? Çok bilindik bir sözdür: "Aç insanın parkta oturma özgürlüğü"! (Hoş salgın önlemleri kapsamında artık bu "özgürlük" de kalmadı ya!)

Düşününce tuhaf kaçıyor değil mi? İnsana "böyle özgürlük olmaz olsun" dedirtiyor. Marx, yüz elli yıldan fazla bir süre önce ne kadar güzel söylemiş: "Madem ki insanı biçimlendiren yaşadığı koşullar, [bu] koşullar en insanî şekilde biçimlenmelidir". Bu koşullar sağlanamamışsa bir özgürlükten bahsetmek olanaklı değildir. Belki Covid-19 pandemisi bilinen bu gerçeği çok daha belirgin hale getirdi ama, yinelemekte fayda var: Kapitalist sistem içerisinde "özgürlük" arayışı içerisinde olanlar, kapitalist sistemin dışına çıkmadan, yani bir toplumsal devrimi hedefledikten sonra başaramayacaklarını bilmek durumundalar. Ancak "Özel mülkiyetin kaldırılması, demek ki bütün insanal duyuların ve bütün insanal niteliklerin bütününel özgürleşmesidir; ama o [özel mülkiyetin kaldırılması - ç.] bu duyular ve bu nitelikler öznel bakımdan olduğu kadar nesnel bakımdan da insanal duruma geldikleri içindir ki, işte bu özgürleşmedir" (K. Marx, 1844 Elyazmaları).

Yani "özgürleşme" işine bir yerden başlamak isteyenler, önce içinde yaşadıkları toplumsal sistemi (kapitalizmi) ortadan kaldırmalıdır; çünkü bu yapılmadan sağlandığı varsayılan her tür "özgürlük", bir yanılsama olarak kalacaktır. En çok bahsi geçen "Ekonomik özgürlüğümü kazandım" ya da "Hukuksal anlamda özgürüm" sözlerinde olduğu gibi. Bir yerde çalışarak para kazanan ve mesaisini bitirerek işten çıkan ya da yıllarca hapis yattıktan sonra hapishaneden çıkan insanlar, yanlış bir kullanımla "artık özgürüm" diyorlar. Halbuki ortada özgürlükten bahsedilebilecek bir durum yoktur; yalnızca "küçük hapishane"den çıkılıp "büyük hapishane"ye girilmiştir, hepsi bu!

Kapitalist sistemin feodal dönemle kıyaslandığında üretici güçleri bir noktaya kadar geliştirdiği doğrudur. Özellikle 2000'li yıllarla birlikte bilimin, teknolojinin ulaştığı düzey, dünya üzerindeki bütün insanların çok yönlü gelişimi için fazlasıyla olanak tanımaktadır. Bugün insanlık çok daha az bir çalışmayla çok daha fazlasını üretebilecek durumdadır. Engels'in İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu adlı eserinde anlattığı çalışma koşulları (16-17 saate varan iş saatleri, işçileri işyerinde yatmaya zorlama ve böylece yolda geçireceği zamanı da çalışma saatine dahil etme vb şeklindeki koşullar) bugün artık bulunmuyor; gerekli emek zamanı da makineli üretim vb sayesinde iyice azaltılmış durumda. Tabii bu üzerinde yaşadığımız topraklarda işçilerin biraz daha para kazanabilmek için fazladan mesaiye kalma istemelerinin önünde engel değil! Kapitalistler görel ve mutlak artı-değer sömürsünü artırabildikleri sürece sorun yok.

Aslında eskiden bir malın ya da hizmetin üretimi için gerekli olan zaman günümüzde çok daha kısalmış olmasına, işçi ve emekçiler için kendilerine ait, "özgür" zaman için yeterli koşullar oluşmasına rağmen bu zamanın bile biraz daha para kazanmak için harcanmak zorunda kalınması "özgürlük"ün sınırlarını gösterir!

Marx, Grundrisse adlı eserinde bu konuyu ele alıyor ve "Toplumun bütünü ve her bir üyesi için, zorunlu emek sürecinin ötesinde bol disposable time [serbest zaman-bn]'ın yaratılması (bireyin ve toplumun tüm üretici güçlerinin gelişebilmesi için serbest alanın oluşturulması), bu emek dışı sürenin oluşturulması, sermayenin perspektifinden, daha önceki tüm evrelerde olduğu gibi bir azınlık için emek dışı süre, serbest zamanın oluşturulması şeklinde gözükür.

Sermayenin ayırıcı yanı buna sanatın ve bilimin tüm imkanlarını kullanarak yığınların emek süresini artırma çabası etkilemesidir... Dolayısıyla sermaye, bilmeden ve istemeden, toplumsal disposable time'ın koşullarının yaratılmasına, emek sürecinin toplumun tümü için giderek azalan bir minimuma indirgenmesine ve böylece herkesin zamanının kendi kişisel gelişimi için serbest bırakılmasına hizmet etmek durumundadır... [Böylece, bn] işçi kitlesinin kendi artı-emeğini kendine mal etmesi gerektiği de o ölçüde gün ışığı çıkar. Bu bir kez başlanınca... bir yandan zorunlu emek süresinin tek sınırlı toplumsal bireyin ihtiyaçları olarak hesaplanana dahi, herkesin disposable time'ı artacaktır. Çünkü gerçek zenginlik, tüm bireylerin üretici güçleridir. Bu noktada artık zenginliğin ölçüsü emek süresi değil, disposable time'dır" (İletişim Yay, sf 656-657) diyor.

Okur bizi böyle uzun bir alıntı yaptığımız için bağışlasın ama Marx tam da burada özgürlüğün koşullarının istemeden de olsa kapitalizm tarafından nasıl hazırlandığını anlatıyor. Kapitalizmin aşıldığı ve tüm üretim araçlarının işçi sınıfının denetimine geçtiği ve artık üretim araçlarının sermaye olma özelliğini kaybettiği; bilim ve teknolojinin insan ve doğa ile uyumlu bir şekilde geliştiği sosyalist toplumu düşünün. İşte o zaman işçi sınıfı ve emekçiler için, aydınlar ve sanatçılar için, bilim insanları için gerçek anlamda özgürlüğün kapıları sonuna kadar açılmış olacaktır. Ve insanlar bu kapıdan içeriye komünist şairimiz Nazım'ın dediği gibi dağları elbirliğiyle devirecek, "ama elimizin öz biçimi / öz sıcaklığını yitirmeden" girebilecektir.

İnsanların yeteneklerinin çok yönlü gelişimi, onların özgünlüklerini de koruyarak, ancak bir topluluk içerisinde mümkün olabilir. Yani bir bireyin kişisel özgürlüğü ancak bir kolektifin parçasıyken gerçek anlamı bulabilir. Özgürlüğü "Kendin olma cesareti" olarak tanımlayan birisi bile bunun ancak karşılıklı ilişkiler dolayısıyla gerçekleşeceğini bilir. Bir kıyaslama yapmadığı sürece insanın "kendisinin" ne olduğunu anlayabilme şansı yoktur.

İnsanı toplumsal ilişkilerinin bütünü olarak değil de "ilkel benlik"in dışavurumu olarak görenler dahi "özgürlük"ten bahsettikleri her anda neden / nereden özgürleştiklerini de açıklamak zorundadırlar. Kapitalist sistem içerisinde önce emeğin ürününe, sonra yanı başındaki insanlara ve en sonunda da kendine yabancılaşan insanlar, çözümlü önce kendilerini toplum dışına atmakta sonra tüm insanlardan yalıtılmakta ve en nihayetinde de intihar etmekte buluyorlar. Bir topluluğun, bir kolektifin, "biz" in parçası olmayı kendilerine zul görenlerin "benlik"leri bir süre sonra kendilerine ağır gelmeye başlıyor ve bu kez de bu ağırlıktan kurtulmayı "özgürleşmek" olarak görmeye başlıyorlar. Ve bu "özgürlük" sonsuz bir "esaret"e mahkum olmak anlamına geliyor. Onun "kendisi" olarak yaptığı son eylem, "kendisini" öldürmek oluyor!

Bir kez daha vurgulayarak bitirelim: "Bir ağaç gibi tek ve hür" yaşayabilmek için "bir orman gibi kardeşesine" kaynaşmak gerekiyor. "Kolektif yaşam"dan yana olunmadan bu sağlanamıyor.

YAZMASAM DA OLUR!

Kenan Kızıl

Bu sayı yazmasam da olur. Üstelik ne içimden geliyor ve ne de aklımda yazacak bir konu var. Hem yoldaş, başyazar olarak kesin güzel bir yazı yazmıştır. Zaten onun yazısı tek başına yeter bile, yani ben yazmasam da olur!

Tamam, aslında yazacak bir konu tabii ki bulabilirim. Sağıımız, solumuz konularla dolu da "hiç içimden yazmak gelmiyor." Gerçi, ben yazmasam ne olacak ki Setenay kesin yazar; zaten benden daha güzel yazıyor.

Evet; "içimden gelmiyor" diye saçma bir mazeret olamaz; fakat sanki aklım durmuş gibi. Bu halde yazmaya kalksam; bildik alışlagelmış sözcüklerden bayat cümleler kuracağım. Yeni bir şey söyleyemeyeceksem niye yazayım ki? Zaten ben yazmasam İ.C.Çetiner kesin yazar; onun yazılarının benimkinden daha nitelikli olduğunu da düşünürsek...

Dürüstçesi; aklımın durduğu falan yok. Bu durumun nedeni, içimde bir yerlerde yaşayan ve arada bir varlığını belli ederek sinirlerimi bozan şu başbelası Oblomov karakteridir. Zaten bu kitabı da hiç sevmedim. Her okuduğumda rahatsız edici derecede iç hesaplaşmalar yapmama neden oluyor. Kısacası ve konuyu dağıtmadan: İçimdeki şu Oblomov'a yani aklımın durmasına karşı yapılacak şeyin; aklımı kullanmak olduğunun bilincindeyim. Fakat bu kez değil; çünkü kendimi tekrar etmekten korkuyorum... Aman! Niye kılı kırk yarıyorsam sonuçta bir defacık yazmasam kimseler farketmeyecek bile. Hem zaten Taylan yoldaş çoktan yazmıştır, üstelik onun dili benden daha akıcı...

Doğrusu; tabii ki, kendimi tekrar etmemem için yapılacak şeyler var. Mısralar farklı açılardan ele alabilirim. "Elimin kiriyi kadın, hamuruyla da erkek işine" karşıabilir ya da tabulara saygıyı aklı ihanet sayarak; eskisi, yenisi veya kötünün iyisi, kötü ama şurası bu nedenle iyi, demeden yani tak-

tıkların en karakersizi Makyavelizm'e başvurmadan tüm putları, tabularını kendilerine tabut yaparak bir kanalizasyon çukuruna atabilirim. Böylece, bütün o çocuk ve kadın tacizcisi şeyhleri, şıhları seve seve bir güzel hedef tahtasına koyabilirim. Fakat bütün bunların bir karşılığının olup olmayacağını yine de bilmiyorum. Kimse okumuyorsa ya da yeterince çok insan okumuyorsa niye yazayım ki? Neyse ki Özgür yoldaş hep yazıyor, onca yılın birikimiyle benden daha nitelikle şeyler söylüyor... O halde ben yazmasam da olur...

Farkındayım; "kimse okumuyor" gibi saçma bir mazeret olmaz. Zaten böyle bir şey de olamaz, belki biraz azdır okuyanların sayısı; fakat böyleyse de o halde yapılacak şey belli: Okura onun hayatına yani sorunlarına ve bu sorunların çözümüne dair şeyler sunmak. Mesela, her on kadın katilinin yedisinin serbest bırakılması gibi! Onda yedi kulağa az gelebilir, o halde yüz kadın katilinin yetmiş serbest desem ya da bin kadın katilinden yedi yüzü!... Yedi yüz kadın katiliyle birlikte yaşıyoruz. Hadi cesuruz da korkmuyoruz peki hiç ar duyumuz da mı kalmadı, nasıl yerin dibine girmiyoruz, desem hatta yedi yüz sayısını beşle altıyla çarpın belki bu rezil tablonun yarısına ulaşırsınız diye de eklesem. Evet bunları yazabilirim, lakin bu konuyu da kadın yoldaş yazarlara bırakmak en iyisi. Sıla, Helin ya da Sena. Evet, evet onlara bırakmalı hem Sıla yoldaş benden daha güzel yazıyor...

Tamam; neden kendime böyle eziyet ediyorum ki? Altı üstü bir iki yazmamazlık edeceğim. Biliyorum ki, yoldaşlar anlayışlı davranarak ve ellerinde yeterince yazı olacağı için yazmamış olmam bir eksikliğe de yol açmayacak. Hem şimdi D.Karadeniz ya da şair yürekli Ali Varol çoktan şöyle coşuklu umutlu yazılar yazıp yollamışlardır bile... İyi de hala ne demeye şu içim içimi yiyor ki?

Kısacası; yazmamak için bir çok "sağlam" nedenim var. Hatta her biri o kadar çok "sağlam" ki, fırtınalı denizde suya düşsem, her biri güven içinde sarılacağım onlarca, belki de yüzlerce yılan!... Kesin beni suyun üstünde tutarlar! Mazeretlerim öyle ama öyle "sağlam" ki, ya boğulacağım ya da bu yılanların zehiriyle öleceğim!...

Özetle; yazmak lazım. Yazamadığımız da dahi inatla yazmak lazım; çünkü yazar yoldaşların hiç biri, ben ya da sen yazmadığında ortaya çıkması muhtemel bir eksikliği önlemek için yazmıyor. Tersine, onlar sen de ben de yazalım diye de yazıyorlar. En eskisinden en yenisine kadar hiç birinin gazetede bir köşeyi doldurmak gibi bir amacı da yok. Sadece bu mücadeleye bu cepheden de bir katkı sunmak ve bu cephede de bir hizmet sunmanın mütevazı, ama aslında çok önemli çabası içindedir...

Yazarlarımız; onların hepsi fedakarca yazıyorlar ve hepsi de yazılarımızın yazılarımızla yarışmasını ve de en iyi olanların yayınlanmasını canı gönülden istiyor.

Bilmelisin ki, ajitatif olmaya çalışmıyorum. Sadece sana ve bana gördüğümü, bildiğimi hatta şahitliğimi anlatmak istiyorum. Seni ikna etmeye de çalışmıyorum; bilakis sana öyle çok güveniyorum ki, senin kendini ikna edeceğine ve dahası can yoldaş, senin beni de ikna edeceğine inanıyorum; hatta bunun içinde kendimi şanslı sayarak bundan emin olduğumu da bilmeni istiyorum. Çünkü sen yoldaş, belki de seni hiç duymadığım, yüzünü hiç görmediğim ve hatta henüz adını bile duymup hiç karşılaşmadığım yoldaşım, sen benim en güçlü ve ele geçirilemez, baş eğmez yanımın. Sakın unutma yoldaş, bu bizi biz yapan şeylerden biridir!...

Tanıyorum, evet onların çoğunu tanıyorum ve sana sadece ikisinden bahsedeceğim. Korkma uzun uzadıya değil,

kısacık. Birinin kolları gördüğü işkencelerden dolayı işlevlerinin bir kısmını uzun yıllardır yerine getirmiyor. Elleri de buna dahil. "Ne kadarlık bir işlev kaybı?" diye soracak olursan hemen söyleyeyim: Bir kalemi bir yazı yazmak için tutmakta zorlanacak kadar! Daha doğrusu epey zorlanacak kadar; hatta onu tutmakta ne kadar ısrar ederse o kadar çok canı yanacak kadar. Fakat buna rağmen MB'nin her sayısında en az bir ve sıklıkla da iki yazısı çıkar. Bir de o bütün bunlardan bahsedilmesini istemez ve bahsetmez de. Buna karşılık bir gün, sadece bir gün olsun okumayı yazmayı bırakmaz. Hatta böyle bir durum onu kollarındaki acılardan daha çok rahatsız eder. Tabii bu son cümle sadece bir tahmin, çünkü henüz "Bugün yazmasam okumasam!" dediğine şahit olana rastlamadım. Ben de şahit olmadım...

Diğeri mi aslında onun hikayesi de çok benzer. Boynunda fitik belinde fitik kolunda işkenceden benzer bir hasar. O da bunların bahsedilmesinden hoşlanmaz, bahsetmez de ve emin ol ki şu an yanımda olsalar bu yazının bu bölümüne karşı kat-i bir "hayır yoldaş, hayır" derlerdi. Bu yoldaş da MB demez. Önsöz demez, Leninist demez her biri için her gün ayrı ayrı okur yazar çalışır.

Aslında, senin de bildiğin gibi (ya da artık emin olduğun üzere!) yazar yoldaşlarının bir çoğunun durumu bahsettiğim bu iki yoldaş gibi. Çoğu, hatta tamamı nice işkencelerden geçmiş ve hepsi bunun izlerini taşır. Üstelik, küçümsemeden, önemini bilerek ve bunu konunun dışında bırakarak söylüyorum ki; bu izler psikolojik izler değil ciddi fiziki acılardan bahsediyorum. Kimisi 40, kimisi 30, kimisi 10 kimisi de 5 yıldır zindanda ya da zindanda kalmış. Yaşı yetmişe yaklaşan da var, kırkını geçen de, yirmilerinde olan da. Fakat mekan ve zamana, imkanlara ve koşuşturmanın bitmeyen yorgunluğuna yenilmeden,

gerekçeler üretmeden her gün okuyor, araştırıyor ve yazıyorlar. Hayatlarının her gününde mücadelenin onlara verdiği bilgi birikimini üstüne bir şeyler katarak, onu daha da büyüterek sana ve bana yani bize geri veriyorlar... Fakat bir borcu geri ödercesine değil, onurlu bir görevi yerine getirmenin mutluluğuyla... Bunu neden mi yapıyorlar? Çünkü senin ve benim yani bizim okumamızı, yazmamızı istiyorlar. En azından istediklerinden biri bu. Belki de en önemlisi!...

Nihayetinde, biliyorum ben yazmasam da başka yoldaşlar yazacak. Biliyorum ben yazmasam da sen yazacaksın ve hatta biliyorum ki benden daha da iyisini de yazacaksın. Diğer yandan sen de biliyorsun ki, yazmasan ben yazmasam, yoldaşların yazacak ve bu seni ve beni yani bizi yekpare bir dağ, bir çelik kılıç ve dinmez bir deniz yapacak. Fakat yine de bu yetmez, güzel ama maalesef ki yetmez! Çünkü okumalıyım daha da çok. Çünkü okumalıyım daha da çok. Çünkü yazmalıyım. Yazmalıyım üstelik hiç vakit geçirmeden. Tüm o koşuşturmanın içine bunu da eklemeli buna bir yer açmalıyım. Bir kalemle bir kağıda ya da bir tablete bir şeyler yazmalıyım; bir şeyler bana bizi anlatan ve bizi herkese anlatan bir şeyler...

Unutma! Ey güzel okur ve ille de sen yazmaya yeni başlayacak olan yoldaş, unutma; bizim kelimelerimiz harflerden oluşmaz, onlar emekten oluşur, cesareten oluşur, bilinçten oluşur, gecenin yıldızlarından, nehirlerin akışından, güneşin sıcak teninden, bilimin acımasız keskinliğinden, emeğin onurlu isyanından, kavganın alev soluğundan yani senden benden bizden oluşur. Yazmasam olmaz! Yazmasan olmaz! Çünkü bu bizim hikayemiz ve hikayemizin bir parçası da bu...

"Küba Bir Örnektir"

Bağlantısızlar Hareketi dönem başkanı Azerbaycan Cumhuriyeti'ne bu Genel Kurul Özel Oturumu'nu toplama girişimi için teşekkür ederim.

Sayın Genel Sekreter, Sayın Başkan, Değerli Devlet ve Hükümet Başkanları, Delegasyon Başkanları,

Dünya Sağlık Örgütü tarafından oluşturulan protokoller ve iyi pratiklerle uyumlu COVID-19 pandemisi ve onun sonuçlarına karşı bütünlüklü bir cevap ancak küresel çapta Birleşmiş Milletler sisteminin en evrensel ve temsil kapasitesi en yüksek olan bu yapı tarafından geliştirilebilir.

Üzücü ve inkar edilemez bir gerçektir ki, pandemi, bu felaket baş göstermeden önce insanlığın zaten karşı karşıya olduğu ciddi sorunları ve devasa değişiklikleri vahim hâle getirdi.

Konvansiyonel olmayan savaşlar dahil olmak üzere güç kullanımı ve güç kullanımı tehdidi ve tek taraflı zorlayıcı önlemlerin uygulanması, ancak aynı zamanda piyasanın kör kuralları altında sağlık hizmetleri, eğitim ve sosyal güvenliğin yokluğu veya istikrarsız durumu ve dünyada hüküm süren eşitsiz mübadeleden bahsediyoruz.

İkinci Dünya Savaşından bugüne bazı uzmanların dünyanın en kötü ekonomik durgunluğu olarak tanımladığı şeyin işaretleri bugün dramatik biçimde görünür

hâle geldi. Ve krizin yükünün yoksulluktan kaynaklı tahribatı artıran neoliberal politikaların sustimalinden zaten etkilenen Güney ülkelerince taşınacağından hiç kimse şüphe etmiyor.

Daha önce çeşitli defalar ödenen ve salgının sonucu olarak büyüyen, dolayısıyla ekonomik ve sosyal refah özlemlerinden bir anda kopan gelişmekte olan ülkelerin dış borçları ödenemez ve tolere edilmesi gereken bir duruma geldi.

Bugünkü koşullar altında adil, demokratik ve eşitlikçi bir uluslararası düzenin kurulması bir zorunluluktur. Her zamankinden daha çok iç içe geçmiş ve buna aykırı biçimde eşitsiz olan dünyada türlerin yaşamını sürdürmesi için bu şarttır.

Covid-19 pandemisi, bu eşitsizliğin insani maliyetini ortaya çıkardı ve ulusal sağlık sistemlerini güçlendirme; temel tıbbi hizmetlere ve hayati kaynakların eşit dağılımının garanti-sine evrensel olarak ve özgürce ulaşımı geliştirme ihtiyacını gösterdi.

Dünya büyük bir şaşkınlık içerisinde, örneğin, küresel askeri harcamaların %38'inden sorumlu olan ABD'nin bu ülkede 11 milyondan fazla virüs bulaşmış ve Covid-19'dan ölmüş 238 bin insanın sorumluluğunu alamadığını izliyoruz.

Enfeksiyonun sebep olduğu

vahim duruma bakıldığında, yeni dalgalar ve gıpta edilen refaha sahip ülkelerdeki sağlık sistemlerinin çöküşü, bir soruyu gündeme getiriyor: Neden şu anda silahlanma yarışında kullanılan devasa bütçeler bu ya da daha eski, örneğin açlık ve yoksulluk gibi, pandemiler yerine kullanılmıyor?

Sayın Başkan, SARS-Cov-2 virüsünün ortaya çıkması ve bir pandemi olma ihtimali göz önünde bulundurulurak, Küba bunun engellenmesi ve kontrol altına alınması için bir Ulusal Program hazırladı. Uygulaması ülkemiz sağlık sisteminin kalitesi kanıtlanmış ve evrensel kapsamdaki güçlü yönleri ve bilimsel gelişimi ile desteklenmektedir.

Bugün, alçak gönüllüce ve gururlu bir şekilde dünyaya bunun nasıl mümkün olduğunu açıklayabiliriz.

Küba'da, bilgi, üretim ve sosyal hizmetler gibi alanlar arasında iç bağlantıyı daha da artıran bilim ve yeniliğe dayanan bir yönetim sistemini uyguladık.

Bu, Covid-19 salgınıyla başa çıkmada uygulanan sağlam protokollerde ve halkımız tarafından benimsenen sorumlu tutumda en iyi sonuçlarını gösteren ve elde eden kapsayıcı, katılımcı, sistemik, kesişen ve sektörler arası bir sistemdir.

Başka bir deyişle, yaptığımız, Küba'da işleyen sosyal sis-

temin yolunun, insanlar hükümetlerin en öncelikli işi olduğu sürece, çok karmaşık problemleri çözmeye ya da başarılı bir şekilde ele alma yeteneğine sahip olduğunun pratik açıklamasını vermektedir.

Bilimin rolü ve onun hükümet yönetimi ile uyumu hayati öneme sahip. Tıbbi ve ilaç sanayinde ve biyo-teknolojide ulaşılan ilgili başarılar, bizim felaketle başa çıkmamızda daha iyi bir konumda olmamıza olanak tanıdı. Şimdilerde klinik test aşamasında olan Küba'nın iki aşısı Dünya Sağlık Örgütü tarafından onaylanan 47 aşısı arasına girdi.

Bizim insanî meslek aşkı-mıza bağlı olan, zaten halihazırda 59 ülkede hizmet sunan 53 Kü-

balı Tıp gönüllümüz, 39 ülke ve bölgede salgınla başa çıkılmasına yardım ettiler.

Üstelik bu, ABD hükümeti tarafından dayatılan, daha önce görülmemiş bir şekilde sıkılaştırılmış, suç teşkil eden ve adaletsiz olan abluka ve uluslararası tıbbi işbirliğimize karşı başlatılan aşağılayıcı kampanyanın ağır yükü altında mümkün olmuştur.

Burada biz Küba'ya ve diğer ülkelere karşı saldırgan tutumun yanı sıra Uluslararası Hukukun ve Latin Amerika ve Karayiplerin Barış Bölgesi olarak kabul edilmesinin ihlali olan Monroe Doktrini'nin yeniden yürürlüğe konulması girişimini kınıyoruz.

Bu Örgütün [Birleşmiş Milletler Genel Konseyi kastediliyor-

ÇEVİRİ

bn] amaçlarına ve prensiplerine bağlılığımız değişmeden kalmıştır.

Çok taraflılık, dayanışma, insan onuru ve sosyal adalet yanında çalışmayı sürdürme konusundaki bağlılığımızda samimi ve kararlıyız.

Covid-19 pandemisinin neden olduğu bu küresel acil durum, dünyanın farkındalığına bir çağrıdır. Bu sefer onu dinlemeliyiz. Evet yapabiliriz. Küba bunun bir örneğidir.

Çok teşekkür ederim.

Çeviri Kolektifi

*Miguel Diaz-Canel'in BM Genel Kurulu'na sunduğu, Granma International'de 3 Aralık 2020'de yayınlanan metinden çevrilmiştir.

KAPANMA: TEDBİR DEĞİL EYLEM

Umut Çakır

Emekçiler için korkunç bir cendere, böyle ki çölgükler artık birbirine karışıyor. Bir yanda açlık ve işsizlik, öbür yanda hastalık ve ölüm. Pişkin ve umursamaz bu iktidara rağmen, emekçiler en yakıcı gerçekleri, evlerinin içine dek sokulan ölüm ve açlıktan biliyorlar; insanlar adeta karıncalar gibi kırılıyor.

Salgın, Nazilerin yıldırım taburları misali her yere saldırıyor; yarım yamalak tedbirleri tanımıyor, kimsenin kendini kandırmasına şans tanımıyor, kapitalist sistemin alışkanlık haline getirdiği "kendi bacağından asılan koyun" anlayışını yerle bir ediyor. İnsanlık "ya hep beraber ya hiç birimiz" sözünün gerçek içeriğini, çok pahalı bir bedel ödeyerek kavıyor. Bedeli ağır dersler kalıcı olur. Pandemi dünya emekçi sınıflarını çok derin etkiler yaratarak sarsmaya devam ediyor.

Gelişmeleri yıldırım hızına taşıyan pandemi karşısında işçi sınıfı, ilk başta bir bocalamaya girdi. Bir yanda hastalık, öbür yanda işsizlik cenderesini en çok bu sınıf hissetti, yaşadı. Uzunca bir süre, hastalığa değil, işsizliğe odaklandılar. Bu bir kendi sınıf varlığını koruma refleksi idi ve sınıf tutumu olarak nesnel bir gerçekliğe karşılık geliyordu. Fakat, gelinen noktada, anlaşılmalıdır ki, ne tek başına işsizlikle ne de tek başına hastalıkla mücadele, işçi sınıfını ve emekçi toplumu korumaya yeter.

Proletaryanın "önce işsizlik sorunu" demesinin, nesnel olduğu kadar, pratik bir temeli var.

Yakın zamana dek, işçi sınıfının her bölümünden yükselen çölgük işsizlik ve açlık üzerinedir. Özellikle öncü işçiler, bu çölgükleri birleştirmenin önemini biliyorlar. Sadece işçi saflarında değil, küçük mülk sahiplerinden de aynı çölgük yükseliyordu. Ama yıldırım hızındaki salgın bu güçlü çölgüklere eşlik eden, benzer gücü haykırışını doğurmada gecikmedi: Karıncalar gibi ölüyor!

Bir toplum, açlık ve ölüm haykırışlarıyla inlemeye, çınlamaya başladıysa, orada artık, proletaryanın stratejik kavrayışı, sınıf politikasını ele geçirmeye başlar. Sınıf bilincine sahip her işçi bilir ki, tüm insanlığı kurtarmaya girişmeden, proletarya kendini gerçek kurtuluşa taşıyamaz. Ama bunun koşullarının oluşması tarihsel bir süreçtir ve o zamana dek proletarya kendi birliğini korumaya, saflarını sıkılaştırmaya odaklanır.

Proleter sınıf hareketinin tarihsel gelişimi, uzun dönemde, böyle belirgin evreler gösterir. Gerçek insanal kurtuluş koşullarının olgunlaşması, ezici çoğunluğun, yaşamsal bir tehlike karşısında, aynı sıra düzenine geçmesiyle kendini açığa vurur. Bu, kimi zaman bir savaştır, kimi zaman tüm sınıfları istisnasız yerinden eden ekonomik çöküştür. Devrim öncesi Rusya'da emperyalist savaş, Çin'de işgal ve kıtlıklar, Vietnam'da emperyalist vahşet, Küba'da zayıf tabanlı kanlı bir diktatörlük olmasaydı, devrimci proletarya, emekçileri kendi öz varlık koşullarıyla ördükleri kozadan çıkartıp, proleter öncünün peşine takamazdı. Bu-

rada devreye giren, stratejik kavrayıştır.

Proletarya, özellikle devrimci ve örgütlü proletarya, en gelişkin demokratik kurallara sahip ülkelerde bile, okyanusta bir damladır. Ama koca okyanusu kendi gemisinin dümen suyunda sürüklemek, stratejik kavrayış gerektirir. Bu da, nüfusun ezici çoğunluğunu, yani tüm ezilen sınıfları ve toplulukları, aynı eylem hattında, aynı hedef için bir araya getirebilme becerisi ve yetkinliği yaratır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının işsizliğe karşı mücadeleye odaklanması, kendi birliğini sağlamak açısından önemlidir kuşkusuz, ama stratejik bir hamle değildir. Bir sınıf ne zaman ki, bakış açısını kendi varlık koşullarına odaklanmaktan çekip çıkarır ve tüm diğer ezilen sınıflara kaydırırsa; tüm farklı çıkarılara, farklı bilinç ve mücadele kapasitesine rağmen, merkezi birleştirecek bir eylem hedefi belirlerse, işte o zaman stratejik kavrayış ve hamle gerçekleşiyor demektir.

İçinde bulunduğumuz koşullar, stratejik bir kavrayış, tutum ve hareket için uygun mudur? Bu sorunun cevabı, kesinlikle uygundur. Ekonomik çöküşle birleşerek, açlık ve ölüm taşıyan bir tsunami yaratan pandemi, istisnasız tüm çalışan sınıfları yaşamsal bir tehlikle karşı karşıya bırakıyor: Bunun etkisi, en çok bir dünya savaşıyla karşılaştırılabilir. Çıkarları farklı olsa da, sanayi proletaryası, esnaf ve sanatkarlar, küçük mülk sahibi sınıflar, köylüler, işsizler, toplamda ezici bir çoğunluk, açlık ve

ölümü duyuran haykırışlarının, mevcut iktidar tarafından hiçbir şekilde dikkate alınmadığını görüyor. Virüs kadar tehlikeli bu iktidardan, bu sınıf egemenliğinden kurtulmanın gerekliliğine inanmaya başladılar.

Salgın, en büyük fabrikalarda, en yoğun nüfuslu emekçi semtlerinde biçerdöver malsali can yakıyor. Bu yüzden, salgın dönemi boyunca, sınıfın işsizlik sorununa odaklanan sınıf örgütleri ve sendikalar, son zamanlarda, pandemi meselesini ön plana çıkarmaya başladılar. Fakat ortada büyük bir sorun var. Salgına karşı kapanma çağrıları yapan sendikalar, bunu iktidardan bir beklentiye ve basit bir tedbire çeviriyorlar. Oysa, stratejik kavrayışta kapanma, bir tedbir değil, bir eylem olarak ele alınmalıdır. Emekçi sınıflarda korku ve öfke bir arada. Tedbir, korkuyu; eylem, öfkeyi harekete geçirir.

Tekelci sermayenin büyük çıkarları adına dinci faşizm, kitle bağışıklığı politikasına sıkı sıkıya bağlıdır. Yani, bağışıklığı düşük olanlar, çalışmayan yaşlı ve emekçiler, kronik hastalar; kırsaca, kapitalist sömürü düzenine "yük" olan kim varsa, hepsini karıncalar gibi tsunaminin altında yok etmek. Geriye kalan, genç, bağışıklığı güçlü, yani en acımasız emek koşullarında bile kolayca hastalanmayan bir emek gücünü, yaygın işsizlik cehenneminde kölece işe zorlamak. Hedef bu. Dinci faşist iktidarın sözcüleri bunu defalarca ifade ettiler: Çarklar durmayacak, tedarik zinciri kopmayacak! Böylece, pandemi sonrası dünyanın en ucuz, en ce-

hennemi koşullara mahkum emek gücünü emperyalist pazarların hizmetine sunabilecekler. Çökmekte olan sistemin çıkışını burada görüyorlar, ancak bu koşullarda kapitalizmin ayakta kalabileceğini pekala biliyorlar. Onlar için kitle bağışıklığı, hastalıktan kurtulma değil, emekçileri kölece koşullara razı etme fırsattır. Tekelci sermayenin bu konuda başka şans yok. O yüzden, sendikacılar, emek örgütleri, halk ve işçiler, ne denli yüksek sesle "kapanma tedbiri" isteseler de, sonuç değişmeyecek. Göz boyama tedbirlerle, kitle bağışıklığı ve emek kırımı devam edecek.

Öyleyse tedbiri eyleme çevirmek zamanıdır. Halkın en az %84'ü bir tam kapanmadan yana, sadece %9'u buna karşı. Yani stratejik bir hamlenin sonuç elde edebileceği, olgun bir ortam var. En geniş emekçi kesimlerin tam ve kesin tutumu, taraflılığı...

Emekçiler, bir yanda işsizlik, açlık; diğer yanda salgın hastalık cenderesini, her iki ölümcül yola emekçileri zorlayan teknelci egemenliğe yönelerek kırabilirler. Emekçilerin "Artık yeter, iş başa düştü!" diyecekleri o an, hiç de uzak değil. Fakat o anın gelmesini ellerimizi kavuşturup ya da salt kendi sorunlarımıza odaklanarak bekleyecek olursak, tsunami bizi de yutar, açlık ve hastalığın kırma uğratığı kitleler, yüreklerini kavuran öfkeyi, ya amaçsız bir şiddetle yatıştırmaya girişirler, ya da zehirlerini satmaya hazır gerici faşist ideolojilerin kuklası olurlar. Devrimci proletaryanın tarihsel gelişime müdahale edeceği bir an varsa

eğer, işte tam o noktadayız.

Bu tarihsel müdahale, tahminleri -ya da klasik güç hesaplarını- aşan sonuçlar doğurmaya muktedirdir. Korkunun ecele faydası yok sözünün acı bir gerçeklik halini aldığı günlerden geçiyoruz. İşsizlikten korkmak, emekçiyi ne hastalıktan ne de açlıktan koruyor. Hastalıktan korkup tedbirli davranışa sürüklenmek, açlığı büyütüyor ve hastalığın önüne geçmekte yetersiz kalıyor. Cenderenin boşluğu yok, kaçış yok, manevra alanı yok.

Peki kapanma nasıl eylem haline dönüşebilir? Öncelikle, hedef hastalık değil, ama salgını hızlandıran dinci faşist iktidarı hedef alan bir politik eylem olarak ortaya konmalıdır. Eylem olarak kapanma, halk kitlelerinin kendi kaderini eline alması, bu amaçla yaygın örgütlenmesi, birleşmesi ve dayanışma ağlarını örme ile politik bir eylem karakteri kazanır. Ve hastalığı yenmek, bu eylemin sadece yan getirisi, yine de böyle bir sonuç, kitleleri, işsizlik ve açlığı yayan asıl merkeze, teknelci sermayeye yönlendirecek güç, moral ve cüret yaratacaktır.

Çağrı basit: Önce ciğerlerimizde taşıdığımız katili, sonra üzerimizde taşıdığımız sömürücü keneleri yok edeceğiz. Hastalık üzerinde zaferini ilan eden kapanma eylemi; fabrikalara, bankalara, siyasi iktidara yönelecek hareketin son genel provası olacaktır.

Son provayı hazırlayalım, hem de hiç gecikmeden.

Kültür, Sömürgecilik Ve Ayrılıktan Kurtulma Bakanı

Geçtiğimiz aylarda kazandıkları seçimle iktidarı karşı-devrimci "darbeciler" in elinden alan MAS ve Cumhurbaşkanı Luis Arce, 20 Kasım günü, yeni bir bakanlık kurulduğunu duyurdu.

Kültür, Sömürgecilik Ve Ayrılıktan Kurtulma Bakanlığının amacı, "Sömürgeci kurtulmak ve suçlamak, milliyetler arasındaki, erkeklerle kadımlar arasındaki eşitsizliği tersine çevirerek bu hegemonyayı kırmak" olarak özetleniyor. Ve Latinlerde ilk defa sömürgeciliğe ve ayrımcılığa karşı bir bakanlık kurulmuş oluyor.

Ve bakanlığın başına Bolivya Yerli Yerli Köylü Kadınlar Ulusal Konfederasyonu "Bartolina Sisa"yı temsilen Sabina Orellana Cruz getiriliyor ve yemin ederek görevine başlıyor.

Sabina Orellana, Quechua kökenli ve Bartolina Sisa'nın yanı sıra Çokuluslu Kamu Yönetimi Okulunun (EGPP) bir parçası ve aynı zamanda Cochabamba Hükümeti'nde Fırsat Eşitliği Direktörü idi.

Orellana, bunun "En önemli bakanlık" olduğunu söylüyor ve yalnızca kültür konusu ile değil, aynı zamanda sömürgeleştirme sorunuyla da uğraşmak gerektiğini söylüyor. Sömürgecilerin temsilcisi "Kendine Başkan" Jeanine Añez ise kültürlerin "saçma bir masraf" olduğunu savunuyordu.

Bu göreve gelmenin yerli kadınlar için demokratik ve kültürel devrimi derinleştirmek ve gerçeğe dönüştürmek için önemli olduğunu söylüyor. Yerli halkların bayrağı ve simgesi Wiphala'nın 2019'da sokaklarda yakılmasının ardından, bu ulusal sembolün kullanımını ve saygısını aşılama çalışacağına açıklıyor ve ırkçılığa karşı savaşmaya, barış içinde bir arada yaşamaya söz veriyor.

Yerli kadınların her zaman küçümsendiğini söylüyor Orellana, "Etek giyen kadın, sadece etek giydiği için küçük düşürüldü ve saldırıya uğradı, ulusal sembol yakıldı, bir daha asla ulusal sembollerimize saldırmamalı ya da hiç kimse saldırmamalı" diyor ve gelecek nesillere bırakabileceği en iyi mirasın köklerinden gurur duyarak ve sömürgecilerden arındırılmış, ataerkil olmayan bir vatanın inşa edilmesi olduğunu söylüyor.

Anadoluda yaşayan biz emekçi kadınlar da, dünyanın öbür ucunda mücadele bayrağını hiç düşürmeyen Latin kadınlarını selamlıyoruz.

250 Milyon Hindistanlı Grevde

Hindistan'da 250 milyon çiftçi ve köylü, bir grev başlattı. Narendra Modi hükümetinin politikalarına karşı sendikalarca yapılan genel grev çağrısına yüz milyonlar cevap verdi.

Hükümetin 26 Kasım günü kabul ettiği yeni reform paketi, yeni çalışma yasalarını, işyerinde ve tarım sektöründe sağlık ve güvenlik düzenlemelerinde daha esnek düzenlemeler ve özelleştirmeleri içeriyor. Onaylanan bu dört çalışma yasası, patronların ve hükümetlerin iş yükünü artırmaya, ücretleri istedikleri gibi ayarlayabilmelerine, işçileri kolayca işten çıkarabilmelerine, sağlık sigortası kapsamının daraltılmasına ve sendika kurmayı zorlaştırılmasına olanak tanıyor.

İşçi sendikaları ile birlikte 300'den fazla çiftçi örgütü, eylem çağrısı yaptı.

Çelik üretimi, kömür, telekomünikasyon, mühendislik, ulaşım, limanlar ve rih-timler, bankalar ve uzun mesafe taşıyıcıları gibi büyük sanayi sektörlerindeki işçiler, birkaç eyalette greve katıldı.

Pandemiden önce çocukların %50'sinin yetersiz beslendiği bir ülkede, pandemi döneminde milyonlarca insan gelirini kaybetti; on milyonlarca insan kalıcı olarak işini kaybetti veya çalışma saatleri kısaltıldı. Ve resmi verilere göre Hindistan, covid-19 nedeniyle dünyadaki en yüksek ikinci ölüm oranına sahip.

Sanayide, hizmet sektöründe ve kamuda çalışanlar ise asgari ücretin artırılmasını, güvencesiz çalışmaya son verilmesini, temel ihtiyaçlarda fiyat kontrollerinin yapılmasını ve özelleştirmelere son verilmesini istiyor. Talepler arasında muhtaç aileler için 10 kilo yiyecek, nüfusun en fakir kesimlerine acil yardım sağlanması, tek seferlik 7.500 rupi (yaklaşık 85 euro) ödeme yapılması, herkese emeklilik maaşı ödenmesi de var.

Eylem çağrısı çok hızlı yanıt buldu. O gece buldukları yerlerden yola çıkan

çiftçiler, geceyi trafiği kapatarak yollarda geçirdi. Yanlarında yiyecek, soba ve battaniye taşımayı da ihmal etmemişti çiftçiler.

Ve Delhiye yaklaşık 12-15 km uzaklıktaki Rai sınırındaki barikatı aştığında çiftçiler, polis üç barikat kurarak karşıladı köylüleri. Saatler gece yarısı olsa da köylüler geri adım atmadı. Aksine polisin kurduğu barikatları kaldırmaya başladı mümkün olduğunca. Ve ilerleyebildikleri kadar ilerlediler sloganlarla. Tazyikli su ve

gazbombaları, yollara gerilen dikenli teller onları durduramadı.

Köylüler saatler içinde Delhi'ye çıkan tüm yolları kapatmayı başardı ve Delhi'yi kuşatmaya aldı. 26 Kasım akşamı başladı eylemler ve 4. güne geldiğinde Pencap ve Haryana eyaletindeki otoyolları da kapattı. Çiftçiler yolları açmak için, yeni yasanın geri çekilmesini şart koştu. Hükümet ise yeni tarım kanununu müzakere etmek için çiftçilerin eylemlerini Burari'de belirlenen alana taşınmalarını ve otoyolları açmalarını istedi. Çiftçiler ise eylemlerini bu "açık cezaevi"ne taşımayacaklarını, yollardan çekilmeyeceklerini söylediler.

Bu yıl, tüm Hindistan çapında yapılan ikinci seferberlik bu. Ve bu grevde, çalışma çağrısındaki her dört kişiden biri yer olarak rekor kırdı. İlk grev 8 Ocak'ta yapılmıştı. Hemen hemen tüm sektörlerde üretim durdu. Bu greve, kırsal kesimdeki çocuk bakım merkezi işçileri, sağlık çalışanları, açıklar da dahil, yüzbinlerce kadın da katıldı.

İşçiler de oturma eylemleri ve kitlesel eylemler yaptı, trafiği ve tren raylarını kapattı. Narendra Modi'nin bir heykeli yakıldı, öğrenciler de kitlesel olarak grev ve eylemlere katıldılar.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 108 / 9 - 23 Aralık 2020 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman ACAR / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi11.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

"SOKAKTAYIZ, İSYANDAYIZ, BAŞKALDIRIYORUZ!"

İstanbul'da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde kadınlar Kadıköy'de buluşarak akşam saatlerinde Kadıköy sokaklarından İskele Meydanı'na yürüdüler.

Osmanağa Camii önünde "Sesimiz Yankılsın, Birbirimiz İçin Sokakta Erkek-Devlet Şiddetine Karşı İsyandayız" pankartı arkasında kadınlar dövizler, lolipoplar ve sloganlar, alkışlarla toplanmaya başladılar.

Emekçi Kadınlar (EKA) da ışıklarla aydınlatılmış kırmızı "Dünyaya Başkaldırıyoruz Çünkü; Açlıkla Boğuşmak İstemiyoruz / Savaşların Olmadığı Bir Dünya İstiyoruz / Çocukların Mutlu Olduğu Bir Dünya İstiyoruz / Ev Hapisi-

Birkaçyüz metrelik yürüyüş mesafesinde kadınların önu defalarca polislerce kesildi, yapmaya çalıştıkları anonslar sloganlarla karşılandı. Kadınlar kararlı bir şekilde yürümeye devam etti, trafiği kapatarak sloganlarla ve her an artan kitlesiyle Beşiktaş İskele Meydanı'na ulaştı. Burada da katledilen kadınların isimleri okundu, binlerce kadın "burada" diye haykırdı. Şiddete itaat etmeyeceklerini ve isyanda olduklarını söyleyen kadınlar, kadın siyasi tutsaklara da selam gönderdi. "Jin Jiyan Azadi", "Kadın, Yaşam, Özgürlük", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Geceleri De Sokakları Da Meydanları Da Terk Etmiyoruz" sloganları sık sık atıldı ve cep telefonu ışıkları ile gecenin karanlığı aydınlatıldı.

Kızıl maskeleri ile gelen EKA'lı kadınlar da yürüyüş sırasında ve alanda "Kadın İsyan Devrim", "Harekete Geç İsyan Et Yıkana Kadar", Kadın Olmadan

Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Kadınlar adına ortak basın açıklaması Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. "Dünyanın dört bir yanındayız; birbiri-

miz için sokakta, erkek-devlet şiddetine karşı isyandayız" denilen açıklamada şiddetin pandemi ile birlikte katlanarak arttığına dikkat çekildi.

İktidarın kadınları korumak bir yana, yalnızlaştırma çabasına karşı dayanışmada ve birlikte mücadele eden vazgeçmediklerini vurgulayan Yurtsever, "Onlar failleri korumaya, infaz yasasıyla salıvermeye, cezasız bırakmaya devam ederken, bizler kız kardeşlerimizin hesabını sormaya devam ettik, ediyoruz: Rabia Naz'a, Nadira Kadirova'ya, Gülistan Doku'ya, şüpheli kadın cinayetlerine ne oldu? İpek Er'in ölümüne neden olan tecavüzcü uzman çavuş Musa Orhan önce tutuklandı sonra neden serbest bırakıldı? Yalnızca faillerin yargılanması için değil; aynı zamanda devletin sorumluluk alması için de bu soruları sormaktan vazgeçmedik, vazgeçmiyoruz" dedi.

Erkek şiddetine karşı eylemlerine

yönelik saldırılara cevap olarak; "Kadınları değil, cinayeti engelle" sözünden, "geceleri, sokakları, meydanları" terketmeme iradesinden vazgeçmediklerinin vurgulandığı açıklamada, "Pandemiyle mücadelede en ön safta yer alan sağlık emekçilerinin büyük bölümünü oluşturan kadınlar alkış değil, önem istiyor!"

Uzun, esnek ve kayıt dışı şekilde en güvencesiz işlerde çalıştırılan, kimsenin yapmak istemediği bakım işlerini üstlenen, ayrımcılık ve ırkçılık nedeniyle sokakta, iş yerlerinde her daim şiddete açık bırakılan göçmen kadınlar yok sayılmak değil eşit, özgür ve insanca yaşamak istiyor! LGBTI+'lar ve her türlü kimlik ve yönelimdeki kadınlar ayrımcılık, nefret ve şiddetten uzak; eşit ve özgür bir yaşam istiyor! Çünkü kadınların emeği ve hayatı üzerindeki bu baskılarla erkek şiddetine mahkum edilmek istenmesi arasında çok açık bir ilişki var" denildi.

Açıklama, "Sesimiz yankılsın, haklarımız, hayatlarımız, birbimiz için erkek devlet şiddetine karşı sokaktayız, isyandayız" haykırışı ile sona erdi.

Kadınlar Meydanı'nda bir süre daha sloganlar ve zılgıtlarla eylemlerini sürdürdüler.

"Çifte Sömürüye, Şiddete Karşı Örgütlü, Mücadeleye!"

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyesi olmalarının ardından ücretsiz izne çıkarılan ve iki aylık süresinin ardından ikinci kez ücretsiz izin dayatılan Sinbo işçileri, fabrika önünde çadır kurarak eyleme başladılar.

8 gündür fabrika önünde mücadele eden Sinbo işçileri 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Birlik ve Mücadele Günü nedeniyle kadın örgütlerinin katılımıyla bir etkinlik düzenledi.

Etkinliğe Emekçi Kadınlar (EKA), İşçi Emekçi Kadın Komisyonu (İEKK), Yeni Demokrat Kadın (YDK), Devrimci Gençlik Birliği, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, Alınteri, Kent Emekçileri Dayanışması katıldı.

Etkinlikte "Sinbo İşçisi Yalnız Değildir", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kadın Erkek Elele Örgütlü Mücadeleye", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Sinbo işçileri adına yapılan konuşmada "Fabrikalarda, çifte sömürüye, şiddete, tacize ve mobbinge karşı örgütlenmeye, mücadeleye" vurgusu yapıldı.

Bugün kadınların tüm dünyada ve Türkiye'de baskı, sömürü ve şiddetle karşı karşıya olduğu; fabrikalarda, işyerlerinde, sokakta, okulda, evde yani yaşamın her alanında taciz-tecavüz ve şiddetin artarak devam ettiği yaşamın her alanında aşağılanıp ve yok sayıldığı belirtilen açıklamada "Biz işçi ve emekçi kadınlar ise sınıflar arası eşitsizlikler nedeniyle sınıfsal baskı ve sömürü ile birleşen cinsel baskı ve eşitsizlik kaskacında 2 kat fazla eziliyoruz. İşçi ve emekçi kadınlar;

yedek iş gücü olarak görülüyor; düşük ücret ve esnek çalışma ile emeği azgınca sömürülüyor; pandeminin ve krizin faturasını çifte sömürü ile en ağır biçimlerle ödüyor. Ayrıca toplumsal yaşamda çocuk ve ev bakımının kölesi olarak görülerek evlere hapsediliyor" denildi.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde, 60 yıl önce özgürlük ve eşitlik için Dominik Cumhuriyeti'nde, diktatörlüğe karşı verdikleri mücadeleden ölümsüzleşen Mirabel kardeşlerin çığırını hatırlatan Sinbo işçisi "Fabrikalarda, işyerlerinde işçi kadınlar çok yönlü sorunlarla boğuşuyor. Pandeminin merkezi haline gelen fabrikalarda sermaye iktidarının çıkardığı tüm yasalardan işçi ve emekçi kadınların ayağına vurulan kölelik zincirlerine yeni halkalar eklemiştir" dedi.

"Sinbo'da kölece çalışma koşulları, kadın işçilerin çifte sömürüsünü daha da katmerleştirmektedir. Mobbing, baskı ve işten atma tehdidi ile ağır dayatmalar altında erkek işçi arkadaşlarımızdan çok daha fazla ezilerek çalıştırıyoruz. Kadın olmamızdan kaynaklı kreş ve benzeri haklar tanınmadığı gibi, hijyen gibi basit önlemler dahi fabrikada alınmıyor. Bu nedenle maliyeti düşürmek için tuvaletler dahi olması gerektiği gibi temizlenmiyor; sabun ve peçete gibi temel temizlik malzemeleri dahi bizlere verilmiyor. Fabrika ortamındaki pislik nedeniyle kadın hastalıkları ile yüz yüze bırakılıyor" dedi.

Daha çok kar hırsı ile pandemi sürecinde işçilerini ölüme burun buruna çalıştıran Sinbo patronu Mehmet Demir'in işçi

düşmanı uygulamalarının işçi kadınları daha çok etkilediğini, ağır iş yükü nedeniyle pek çok kadında bel fitiği, sinir sıkışması gibi meslek hastalıkları yaşadıklarını söyledi.

"Sermayenin tüm fabrikalarda uyguladığı saldırıları püskürtmek için kadın ve erkek işçiler olarak omuz omuza vermeli fabrikalarda kadına yönelik çifte sömürüye ve baskıya karşı sesimizi çıkartmalıyız" diyen Sinbo işçisi telelerini şöyle sıraladı:

*7244 sayılı geçici yasa iptal edilsin, tüm çalışanlara iş ve gelir güvencesi sağlansın,

*Keyfi ve hiç bir hukuki dayanağı olmadan ücretsiz izin saldırısı ile karşı karşıya kalan üyelerimizin hak kayıpları giderilsin, ücretsiz izin uygulaması sonlandırılmsın,

*Sendikaya üye olma hakkı başta olmak üzere sendikal haklara dönük yasadışı saldırılar son bulsun,

*Çalışma saatleri ve koşulları pandeminin açığa çıkardığı gerçekler üzerinden, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri esas alınarak düzenlensin,

*Tüm çalışanlara fazla me-

saiye kalmadan geçimini sağlayacakları ücret verilsin,

*Covid-19 pozitif çıkan bölümler başta olmak üzere tüm fabrikada genel karantina önlemleri alınsın, işçiler ücretli izne çıkarılsın,

*Yönetimin talimatıyla, ustabaşı ve şeflerin hayata geçirdiği, baskı, mobbing, tehditler sonlandırılmsın,

*İlgili bakanlıklar ve birimleri fabrikaları denetleyerek görev ve sorumluluklarını yerine getirsinler. Patronların her türlü keyfi tutum ve dayatmasını örtbas etmekten vazgeçsinler.

Sinbo işçisi sözlerini "Hem Sinbo'da çalışan kadın işçilere hem de tüm kadın işçi ve emekçilere çağırıyoruz: Fabrikalarda çifte sömürüye, şiddete, tacize, mobbinge karşı örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim! Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!" diyerek tamamladı.

Ardından dayanışmaya gelen diğer kurumlar kısa konuşmalar yaptılar.

"Tüm Dünyada Kadınlar Başkaldırıyor"

EKA adına konuşan Fatma Yıldırım, "Dünyada gericilik

önce kadınlara saldırıyor. Kadınlar isyanla, eylemle cevap veriyor. Kadınların özgürlük mücadelesi tüm dünyada devam ediyor" dedi. Tüm dünyada kadınların gericiliğe, tacize, tecavüze, şiddete ve sömürüye karşı başkaldırıldığını belirterek, ülkemizde de kadınlar şiddete, emeklerinin sömürülmesine, kadın cinayetlerine karşı seslerini yükseltiyor; başkaldırıyor. Çünkü kadının özgürlüğüne kavuşmasının örgütlü mücadeleden başka yolu yok. Bu nedenle kadınlar yaşamın her alanında başkaldırıyor; tıpkı Sinbo işçilerinin mücadelesinde olduğu gibi. Biz de Emekçi Kadınlar olarak Sinbo işçilerinin mücadelesini selamlıyoruz ve dayanışma içinde olmaya devam edeceğiz" dedi.

dürülürken söylemleriyle buna destek veren, yargısıyla destekleyen politikalarından biliyorduk. Yaşanarlardan biliyoruz ki çıkarıldıkları yasalar patronların elini güçlendirmekte. Patronların yükünü emekçinin sırtına yıkmakta. Bütün bunlara karşı Sinbo işçilerinin direnişini sahiplenmeye çağırıyoruz" denildi.

DGB adına yapılan konuşmada "Yıllar önce Mirabel Kardeşler'in mücadelesi bugün bu alanlarda. Krizin faturası bilhassa kadın işçilere kesiliyor. Onlar direniş alanlarına onlarca polis yığıyor. Korkacaksınız! Bu sömürüyü işçiler yıkacak" denildi.

Şiirler okunmasının ardından Alınteri adına konuşmada "Kriz derinleştikçe kadınlar etki-

leniyor. Buradaki kadınların anlatımı tüm emek mücadelesi veren işçilerin hikayesi. Kapitalizme karşı kadın mücadelesinin yükseltilmesi çağırısıdır" denildi.

Konuşmaların ardından Sinbo işçileri taleplerini bir kez daha haykırdı. Son olarak Pınar Aydınlar söz aldı, "Sinbo işçilerinin yalnız olmadığını vurguluyorum. Yaşasın sınıf dayanışması" diyerek Sinbo işçilerini selamladı.

Sinbo fabrikasında vardiya bitişi ile birlikte servislerin çıkışı Çav Bella ile karşılandı.